2012: MARDUK'LA RANDEVU

BURAK ELDEM

10. BASKI

kitapsurdu.com

2012: MARDUK'LA RANDEVU

Zecharia Sitchin'in Sümer, Akad ve Asur tabletlerinden elde ettiği bulgulara dayanıp ortaya attığı şu müthiş soru: **İnsanı, maymunlar üzerinde genetik mühendislik "oynamaları" yaparak uzaylılar mı yarattılar?** Ve de, gene gelecekler mi? Yoksa, uzaylı muzaylı yok da, gelecek olan bir gezegen mi? Ve çekim alanının etkisiyle buraları duman edecek, belki de hayatı söndürecek olan "zararlı" bir gökcismi mi? Kutsal metinlerde hep "kıyamet" olarak geçen, bu mu? "Hazret-i İsa'nın ikinci gelişinden" kasıt da bu olmasın?

Bütün bunlara kesin bir kanıt, kesin bir yanıt bulunamadı. Ancak, "açık fikirli" insanların görmezden gelemeyecekleri bir sürü soru işareti de karşımızda kapı gibi duruyor. Yeter ki kendinizi dini inançlarınızın, okulda almış olduğunuz eğitimin, şartlanmaların etkisinden kurtarın ve düşünmekten de, soru sormaktan da korkmayın.

Hani derler ya, "Karl Marx, Hegel'de başaşağı duran diyalektiği ayakları üstüne dikmiştir," diye; işte Burak Eldem de, Zecharia Sitchin'de tepeüstü duran konuyu alıp düz dikiyor... Sitchin'i bazı abartılarından, saptırmalarından arındırıyor.

Burak Eldem'in kitabını yutar gibi okuyacağınızı adım gibi biliyorum. Bunu ve bütün övgüleri fazlasıyla hak ediyor.

Eğer "geçer akçe" dillere (tabii önce İngilizce) çevirilip yayınlanırsa, yurt dışında da en az o adını andığımız "gavur" yazarlar kadar ilgi toplayacağından eminim. Futboldan sonra bu alanda da Batıya, bizden ummadığı ve beklemediği büyüklükte bir başarı sunmuş olacağız! **ENGİN ARDIÇ (Önsöz'den**)

"Neredeyse bütün inanç sistemlerinde bir biçimde yaşayan "kıyamet günü" ya da "dünyanın sonu" gibi mitlere, farklı bir noktadan bakmaya çalışarak yazıldı bu kitap. Yola çıkarken temel aldığı bir tek varsayım vardı: Mitolojilerin ve dinlerin bilinen en eski köklerinde batıl inancın değil, göklerde ve yeryüzünde yaşanan gerçek doğal olayların bulunduğu düşüncesi." **BURAK ELDEM-Yazarın Notu-Ekim 2002**

Sitchin, evrim teorisine homo sapiens'in ortaya çıkışını kesin olarak açıklayacak "eksik halka"ya hiçbir zaman ulaşılamayacağını; çünkü bu aşamanın

Anunnaki soyunun üst-insansı dediğimiz türe genetik müdahalesiyle gerçekleştirildiğini ileri sürerek oldukça derin bir tartışma başlatır. Onun yaklaşımı, kutsal metinlerde "Tanrı'nın insanı kendi suretinde yaratması" muammasına da açıklık getirmektedir bir anlamda. Diğer yandan, Genesis ve Enoch'un Kitabı'nda sözü edilen "yasak ilişki"nin Anunnaki erkekleriyle dünyalı kadınlar arasında yaşandığını ve böylece Enlil'in belirlediği "koloni kuralları"nın çiğnendiğini; Tufan'ın bu nedenle insana haber verilmediğini, çünkü insanın yok olmasının istendiğini ileri sürerek bir başka muamma için de alternatif açıklama sunar. Arkeolojiyle ilgili kimi ayrıntılarda dedektif gibi iz sürmesi ve derin araştırma yapması sayesinde de, çoğu zaman göz kamaştırıcı sonuçlara ulaşır. Bunun en güzel örneklerinden biri, dizinin ikinci kitabı "Gökyüzüne Uzanan Merdiven"in ("Stairway To Heaven") sayfaları arasındadır: Sitchin Mısır üzerine eğildiği bu kitabında, Giza'daki Büyük Piramit'in firavun Khufu (Keops) ile ilişkilendirilmesini sağlayan tek olgu durumundaki, üst odanın duvarına çizilmiş firavunun adını taşıyan kartuşun, ün kazanmak isteyen bir arkeologun on dokuzuncu yüzyılda yaptığı acemice bir sahtekarlık olduğunu tartışma götürmez biçimde kanıtlar.

Sitchin'in Dünya Tarihçesi"ni oluşturan kitapları:

1-**Dizinin ilk kitabı "12. Gezegen",** bu oylumlu teoriyle okuru tanıştıran "giriş" bölümü niteliğindedir ve Nibiru'nun varlığından; Anunnakilerin gezegenimize inip kolonizasyon sürecini başlatmalarından; işgücü kaynağı oluşturmak için genetik müdahaleyle insanı yaratmalarından söz edip, Sitchin'in İ.Ö. 10,800'de gerçekleştiğine inandığı Tufan'a dek gelir.

2-**İkinci kitap "Gökyüzüne Uzanan Merdiven"de ("Stairway To Heaven")** Sitchin, insanoğlunun ölümsüzlük tutkusuna eğilir ve bu düşüncenin en çarpıcı görünümlerini sergilemek üzere Mısır'da yoğunlaşmaya başlar. Anunnaki kolonisi, İ.Ö. 10.500 dolaylarında (yani Sitchin'e göre Tufan'dan hemen sonra) daha geniş bir coğrafyaya yayılmaya başlamış; Nil vadisindeki yeni krallığı oluşturma ve yönetme işlevini Enki üstlenmiştir.

3-Anunnaki Hanedanı içinde giderek daha yoğun ve ateşli biçimde yaşanmaya başlayan iktidar savaşlarının en kritik aşaması, dizinin üçüncü kitabı **"Tanrılarla İnsanların Savaşları"nda ("The Wars Of Godds And Men")** ele alınır. Sitchin'e göre Marduk, babası Enki'ye yapılan haksızlığı hazmedememiş ve dünya kolonisine "Enki ailesinin temsilcisi" olarak el koymak istemiş; ilk girişimleri

başarısızlıkla sonuçlanınca diğer tanrılarca yakalanıp sürgüne gönderilmiş; ancak sonuçta yılmayıp yeniden ortaya çıkmış ve bir "darbeyle" Babil'e el koymuştur.

4-Yeni Dünya'nın antik uygarlıklaının serüvenleri, dizinin dördüncü kitabı **"Yitik Krallıklar"da ("The Lost Realms")** ele alınır. Sitchin'e göre Nibiru'nun ihtiyacı olan madenleri çıkarmak üzere dünyanın diğer ucunda yeni kaynaklar aranmış ve sonuçta And Dağları'nda, Titikaka gölü yakınlarında ve Orta Amerika'da, Meksika'da yeni yerleşim bölgeleri yaratılmıştır.

5-**Beşinci kitap "Zamanın Başlangıcı" ("When Time Began"),** Sitchin'in eski uygarlıkların astronomi ve takvimlerinin doğuşuna yaptığı bir yolculuktur. Babil zigguratlarını, İngiltere'deki Stonehenge'i, eski toplumların astronomik gözlem gelenekleriyle ilgili ayrıntıları bu kitapta buluruz.

6- Dizinin finaliyse, eski metinlerde ve gökyüzü haritalarında, tapınaklarda, hatta DNA'nın yapısında saklı bulunan "Şifrelerin" araştırıldığı **"Kozmik Şifre" ("The Cosmic Code")** ile gelir.

İlerleyen zaman içinde Sitchin

7- "Başlangıca Dönüş" ("Genesis Revisited"),

8- "Tanrıyla Karşılaşmalar" ("Divine Encounters") ve

9- "Enki'nin Yitik Kitabı" ("The Lost Book Of Enki") adlı tamamlayıcı nitelikteki kitaplarını da yayımlayacaktır.

Sonuçta, kolayca üstü çizilemeyecek, titiz bir okumayı fazlasıyla hak eden yapıtlardır Sitchin'in "Dünya Tarihçesi"ni oluşturan kitaplar.

Zecharia Sitchin'in içinde doğup büyüdüğü İbrani kültürüne ve inançlarına bağlılığı, dizinin üçüncü kitabı "Tanrılarla İnsanların Savaşları"nda iyiden iyiye netleşmeye başlar böylece. **Sitchin,** bütün bu yorucu çalışmayı, aslında bir tek saplantı uğruna gerçekleştirmiştir: **Musevi inançlarını ve Eski Ahit'i doğrulamak;** İbranileri Sümerlerin mirasçısı yaparak "seçilmiş halk" motifine tarihsel destek sağlamak! Bu uğurda, son derece zekice yakalanmış ayrıntılar ve titizlikle oluşturulmuş bir incelemeye semitik milliyetçiliğin ve dindarlığın gölgesini düşürür.

Altı kitaplık dizi boyunca, uzaydan gelen bir ırkın dünyada "tanrılar" olarak algılandığını anlatan ve teorisini bunun üzerine kuran Sitchin, Eski Ahit'le ilgili dini saplantıları nedeniyle sık sık başvurduğu alıntılarda, Yahve ile Anunnakilerin iç içe geçmesine neden olan garip bir karmaşa yaratır.

Bilindiği gibi Musa dağdayken Tanrı'ya adını sorduğunda Tanrı, "Ben neysem, oyum" ya da başka bir ifadeyle "Ben, ben olanım" ("Ehyeh asher ehyeh") diye yanıt verir. Bu tümceyi oluşturan sözcüklerin baş harfleri de, İbrani kültüründe Tanrı'nın adı olarak kabul edilen "Tetragrammaton"u (Dört Harf) oluşturur: **YHVH.** Sesli harfe sahip olmayan İbrani alfabesinde bu harflerden oluşan sözcük "**Yahve"** ya da ("Yüce Tanrım" anlamına gelen "Adonai" sözcüğünün sesli harfleri aynen uygulanarak) **"Yahova"** biçiminde okunur.

Sitchin'in, kronolojisini hazırlarken yalnızca Eski Ahit'ten değil, Atlantis savunucularının son yüzyılda dört elle sarıldıkları bir tarihten, İ.Ö. 10.500'den de esinlendiğini görüyoruz. ABD'li "uyuyan kahin" **Edgar Cayce**, seansları sırasında önceki yaşamında Atlantis'te yaşayan "Rahip Ra-Ta" olduğunu ve dünya tarihiyle ilgili gizli kayıtları, kıta dalgaların altında yok olduktan sonra yoldaşlarıyla birlikte Mısır'da sakladığını anlatmıştı. Cayce'in verdiği İ.Ö. 10.500 tarihi, son buzul çağının bitiminde iklimin hızla değişmesine paralel olarak buzulların erimesi ve deniz seviyesinin yükselmesi gibi somut bir olguya da uyum sağladığı için, Atlantis araştırmacılarının ilgi odağı oldu. Hatta İ.Ö. 10.500 yılı o denli "sihirli" bir tarih haline geldi ki, seksenli ve doksanlı yıllarda "yitik uygarlık" izleri arayan bütün araştırmacılar, dikkatlerini bu kilometre taşında yoğunlaştırdılar.

Robert Bauval, Adrian Gilbert ile birlikte kaleme aldığı sansasyonel yapıtı "The Orion Mystery"de ("Orion Gizemi") Giza piramitlerinin yaşıyla ilgili son derece sıradışı bir tez sunar: Bauval ve Gilbert'a göre bu üç piramidin dizilişi, Orion takımyıldızının "kuşak" olarak anılan bölgesindeki üç yıldız örnek alınarak hazırlanan çok eski bir plana göre düzenlenmiştir.

Mitleri ve kutsal metinleri, geçerli birer tarihsel kaynak gibi bire bir "yaşanmışların kaydı" olarak kabul etmek, büyük bir yanılgı olur ve ancak körü körüne inancın varlığını gösterir. Ama dünyanın değişik bölgelerinde binlerce yıldan bu yana varlığını koruyan, büyükçe bir bölümü çok eski çağlardan bu yana sözlü gelenekle aktarılmış bu külliyatı bütünüyle "uydurulmuş hikayeler" olarak görüp, dikkate almadan bir kenara atmak, sandığımızdan çok daha vahim bir hataya sürükleyebilir bizi. Düşeceğimiz en büyük ve en korkunç yanılgı, sahip olduğumuz bilim ve teknolojiye narsist bir tutkuyla bağlanıp, "ne çok şey bildiğimizi" düşünerek böbürlenmek; eskiçağdaki atalarımızıysa "hiçbir şey bilmeyen batıl inançlı cahiller"

olarak yargılamaktır. Evren ve bu gezegendeki varlığımız hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. El yordamıyla başlayan ve hızlanarak süren bir bilgilenme dönemindeyiz henüz; elimizdekilerse son derece az.

"Çok açıktır ki, eskilerin yazdıklarına daha saygılı bir tavırla yaklaşmamız gerekiyor. William Irwin Thompson **"Tarihin Kıyılarında**" adlı müthiş kitabında 'Ya dünyanın tarihi bir mitse, ama bu mit, dünyanın gerçek tarihinden geriye kalanlarsa?' diye sorar."

Zecharia Sitchin'in çabalarıyla tarihsel izleri su yüzüne çıkan **onuncu gezegen Nibiru/Marduk**, astronomların yarım yüzyıla yakındır ısrarla aradıkları "Gezegen X"den başka bir şey değildir. Pluton'un diğer gezegenlere oranla farklı eğime sahip, basık ve uzun bir yörünge izlemesi gibi, Nibiru/Marduk da çok büyük ve aykırı bir yörüngeyle güneşin çevresinde tur atmaktadır. Güneş sistemimize her yaklaştığında ciddi doğal afetlere neden olan bu dört uydulu devin, baştan beri izini sürdüğümüz, İ.Ö. 1650'lerde tüm dünyada yaşanan ve Exodus kitabına esin kaynağı olan zincirleme felaketlerin doğrudan sorumlusu olduğunu düşünüyorum. Bu, ilk bakışta, bütün ayrıntılar bir yana, son derece dikkat çekici bir sonuca yönlendiriyor bizi: eğer İ.Ö. 1650'lerde olanların sorumlusu Nibiru'ysa ve eğer bu gezegenin yörüngesi gerçekten 3600 yıl dolayında sürüyorsa, güneş sistemimize bir dahaki yakın geçişi çok yakınlarda olmalıdır! Yörüngesinin tam uzunluğu açıklanmayan; ancak "3600 yıl" gibi yuvarlak ve hesaplanmayı kolaylaştıran bir sayıyla simgelenen bu dev gezegenin geri dönüşü, acaba astronomik tahminlerindeki isabetle tanıdığımız antik Maya uygarlığının "çağ bitişi" olarak işaretlediği 2012 yılına rastlayabilir mi?

Mitler, Gizemler ve Katastrof

"İnsan, yiyeceklerini pişirerek yemeyi ne zaman ve nasıl öğrendi?" gibi bir soruya somut verilerden yola çıkarak nasıl yanıt verebilirsiniz ki? Eski taş çağındaki atalarımızın bize bıraktıkları bir yemek tarifleri kitabına ya da "Cilalı Taş Devri Mutfağının Tarihi" gibi bir dokümana günün birinde bir kazı sırasında rastlamak gibi, bir beklentimiz olamayacağına göre, verileri önümüze koyar ve senaryolar üretmeye başlarız:

"Bir gün bir orman yangınında kavrularak ölmüş hayvanlardan birini yiyen bir insan grubu, bu etin daha lezzetli olduğuna karar verip o günden itibaren eti ateşte

pişirmeyi yeğlemiştir." Çok makul bir hikaye. Ama, görece çok daha düşük bir olasılığa sahip olmakla birlikte günün birinde gökyüzünden uzay gemisiyle inen birilerinin, "Bakın, yemeklerinizi ateşte pişirirseniz hem daha lezzetli, hem de daha sağlıklı olduğunu göreceksiniz." demiş olması da elbette mümkündür. Her iki durum için de elimizde kanıt yok. O halde, daha makul olan senaryoyu bir anda ders kitaplarına girecek oranda, "bilimsel gerçek" statüsüne yükseltebiliyoruz. "İnsan buğday ekmeyi ve tohum ıslah etmeyi nereden öğrendi?" ya da "Niçin birbirinden son derece uzak coğrafi bölgelerde, birbirleriyle hiçbir iletişim kurmadan yaşayan insan grupları, ok ve yay gibi, tarih öncesi çağlara göre biraz sofistike sayılabilecek bir silahı, aynı biçimde geliştirip kullandılar?" gibi sorulara yanıt getirirken de yine hikayeler uydurmak durumundayız.

Tarihi değiştirmek, binlerce yılın gizemlerini çözmek, dünyayı altüst edecek yeni bir buluş yapmak gibi düşleriniz varsa, akademik arkeolojinin sınırları içinde bunları elde etme olasılığınızın çok düşük olduğunu bilmenizde yarar var.

Bunun nedenleri çok çeşitli. Her şeyden önce, yeni keşfettiğiniz bir "site"de kazı yaparken bile, bulduğunuz mezar, tapınak ya da evin, sizden önce çok sayıda meraklı ziyaretçisi olduğunu ve "bakir" bir alanda bulunmadığınızı biliyorsunuz. Biraz esprili bir dille "tarihin ilk arkeologları" denen mezar hırsızları, çok büyük bir ihtimalle sizin kazmakta olduğunuz alana yüzlerce, hatta binlerce yıl içinde defalarca girmiş ve "ele gelir" ne varsa yağmalayıp götürmüş oluyorlar. Bu gerçekten, mesleki motivasyonu büyük oranda kıran, ciddi bir sorun. Ama ne yapalım ki, sandığımızın aksine çok da "ahlaklı" ve erdemli bir tür değiliz hayvanlar aleminde. Kutsal alan hırsızlığını da beş bin yıldır varlığını sürdüren, dünyanın en köklü geleneklerinden biri haline getirmişiz. On dokuzuncu yüzyılın sonları ve yirminci yüzyılın başlarında Mısır ve Mezopotamya'da kazı yapan ünlü arkeologlar, buldukları her ören yerinin, kazdıkları ve girdikleri her kutsal mekanın mutlaka yağmalanmış olduğu gerçeğine kendilerini alıştırdılar. Bunun belki de tek istisnası, Howard Carter'ın neredeyse "el değmemiş" bir halde bulduğu, Tutankamon'un mezarı oldu.

Onca emeğin sonunda, elinizde yalnızca isimsiz birkaç seramik parçası, belki birkaç süs eşyası ve el aletleri kalmıştır; o da, eğer şanslıysanız. Bazen de elleriniz boş olarak ayrılırsınız kazı alanlarından.

Arkeoloji, son iki yüz yıl içinde "kemikleştirilmiş" bir teoriden sapmamaya yeminli bir akademisyenler çekirdeği tarafından, giderek rutinleşmiş bir çalışma biçimi içinde insanlığın tarihiyle ilgili kronoloji yaratma çalışmalarını sürdürüyor.

Ancak bir yandan da, oluşturulan kronolojiyi başta Eski ahit olmak üzere kutsal metinlerle uyumlu hale getirme çabaları var ki, bu da epey çetin bir iş. Bir yandan, hiçbir antik metnin bütünüyle "uydurulmuş" olmadığını ve çok az da olsa gerçek olaylardan izleri içinde barındırdığını unutmadan çalışmak gerekiyor.

Tarihimizi, elden geldiğince düzgün bir çizelge üzerine oturtmaya, başka bir deyişle insan uygarlığının "kronoloji"sini oluşturmaya çalışıyoruz. Ancak ne denli uğraşırsak uğraşalım, "her şeyin başladığı" döneme, yani Eski Ahit'in "Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı" dediği noktaya dek geri gidebilen bir kronoloji oluşturmak bugün için olanaksız ya da en azından çok çok zor görünüyor. Bu nedenle, hem evrenin varlığı hem de bizim bu gezegen üzerindeki geçmişimizle ilgili birbirine karşıt iki kamp çıkıyor ortaya: Somut verilerle evrenin sırrını çözmeye ve insanın bu gezegen üzerindeki varoluşuna açıklama getirmeye çalışan bilimsel yöntemleri savunanlarla, bütün sorulara tepeden inme yanıtlar sunan ve sorgulama değil "bağlılık" isteyen tektanrıcı inanç sistemini kayıtsız şartsız benimseyenler.

İlginç bir biçimde, bugün yeryüzünde yaşayan **insanların ezici bir çoğunluğu**, evrenin sahibi, Tanrı'nın dünyayı ve insanı altı gün içinde yarattığına; öfkesiyle günahkar insanları cezalandırdığında bütün dünyayı sularla boğduğuna ve yalnızca onun seçtiği birkaç insanın bir gemiye binerek kurtulduğuna; dünyadaki bütün insan soyunun bu birkaç kişiyle yeniden başladığına; Musa'nın elindeki asasıyla Kızıldeniz'in sularını yardığına; Nasıralı İsa'nın bir bakireden doğduğuna ve çarmıha gerildikten sonra göklere yükseldiğine inanıyor. **Daha azınlıkta kalan bir grup**, bilimden bütünüyle uzaklaşmamaya çalışsa da, "inanç" kavramından bir türlü vazgeçemiyor ve Kutsal Kitap'ta yazılı olanlardan "efsaneleri" ayıklayarak sözde "rasyonel" bir çözüme ulaşmaya uğraşıyor. **İyice küçük bir azınlık** içinse, evrenin ve dünyanın yapısını, geçmişini öğrenmenin tek yolu, **bilim.**

Bundan üç yüz yıl öncesine dek Kutsal Kitapta anlatılanların, dünyanın tek ve en geçerli tarihini oluşturduğu düşünülüyordu Batı dünyasında. Yüz yıldan biraz fazla bir zaman öncesine kadar da, piskopos James Ussher'ın 17. yüzyılda yaptığı hesaba uygun olarak dünyanın İsa'dan Önce 4004 yılında yaratıldığına inanılıyordu. (İşin garibi, buna hala gönülden inanan çok sayıda insan var dünyada.)

Ne ilginçtir ki, günümüzden dört bin yıl önce yaşayan antik Hint uygarlığının bilgeleri de evrenin yaşının 4 milyar 320 milyon yıl olduğunu ileri sürmüşlerdi.

Beş bin yıl kadar önceyse, Mezopotamya'nın güneyindeki Sümer halkının astronomları, bugün modern bilimin henüz izini bulamadığı gizemli "Gezegen X" de

dahil olmak üzere, güneş sistemimizin ve göklerin eksiksiz bir haritasını çıkarabiliyorlardı. Peki ne olmuş, nasıl olmuştu da aradan binlerce yıl geçtikten sonra bilgi ve birikimimizin çok daha ileri bir düzeye erişmiş olması gerekirken, on yedinci yüzyıl sonunda bile yaratılışın İ.Ö. 4004'te olduğunu kabul edebilecek denli gerilere gitmiştik? Bunun yanıtı, tarihin çok kritik bir evresinde, "inanç" sistemlerinin ani ve radikal değişiminde saklı.

Exodus: Kıyametten Kaçış

Aslında dünyanın en popüler hikayesidir. Büyük oranda "mit" izleri taşıyan bu hikayeyle ilgili olarak tarihçilerin birçok haklı kuşkusu vardır. Her şeyden önce, bir "Çıkış"ın gerçekleşebilmesi için Mısır topraklarında bu insanların kalıcı bir yerleşimlerinin söz konusu olması gerekir ki, döneme ilişkin bunu doğrulayacak hiçbir bulgu elde edilememiştir. **Musa** adında birinin yaşadığına ilişkin de hiçbir kayıt yoktur Mısır belgelerinde. Sarayda bir prens gibi büyütülen; zekası ve yetenekleriyle insanları kendine hayran bırakan; beklenmedik biçimde bir cinayet işleyerek "yasa dışı" duruma düşen; ardından büyük bir halkı Mısır'dan firavunun itirazlarına rağmen çıkaran bir liderden hiçbir iz kalmaması, Mısır gibi kayıt tutmaya meraklı bir toplumda rastlanılacak bir durum değildir.

Çoğu eski Yakındoğu efsanesinde görüldüğü üzere, bütün erkek çocuklar öldürülürken bir sepetle nehre bırakılıp kurtulmuştur örneğin. Üstelik onu herhangi birisi değil, "firavunun kızı" bulmuş ve Musa adını vermiştir. Gerald Messadie gibi bilirkişiler, itiraz ederler: Bir Mısır prensesi, hikayede anlatıldığı gibi, nedimeleriyle birlikte Nil nehrine "yıkanmaya" gitmez; hijyen konusunda çok titiz olan Mısırlılar, hatta sıradan halk bile, banyosunu filtre edilmiş suyla, hamamlarda alır.

Musa'nın, hikayenin sonlarına doğru, firavunla yüz yüze yaptığı pazarlıklar ve tehditler de inandırıcı olmaktan çok uzaktır. Çok iyi bilinir ki, bir Mısır firavununun yanına, vezirler, hatta ailesi bile izin alamadan giremez; dolayısıyla cinayet işleyip "kanun kaçağı" durumuna düşmüş bir İbrani liderinin istediği an sıraya girip firavunla tartışması, hele tehditkar bir üslup kullanıp ultimatom vermesi mümkün değildir.

Kalabalık kafilenin yolunun niçin Kızıldeniz'e düştüğü noktasında da soru işaretleri çok fazladır ki, bunun aslında bir çeviri hatası olduğu ve bugünkü Süveyş Kanalı'nın bulunduğu yerde bir zamanlar varolan "Sazlıklar Denizi" adlı bataklığın

kast edildiği sonradan anlaşılmıştır. Dolayısıyla, "Asayı yukarı kaldırarak denizi yarmak" da elbette bir masaldan ibarettir.

Yahve'nin Mısır'ın başına getirdiği söylenen karabasan benzeri doğal afetlerin, bir biçimde mit unsurlarıyla süslenmiş gerçek olayları maskelediği konusunda bugün birçok tarihçi ve araştırmacı, fikir birliği içinde.

II. Ramses döneminden kalma, "Torino Papirüsü" adıyla bilinen belgede ya da Sakkara ve Abidos'taki, önemli olayların dökümünü de içeren kral listelerinde, Yahudi varlığından hiçbir iz bulamayız. Akhenaten adını alan IV. Amenofis'ten kalma ünlü "Amarna Mektupları"da, Yusuf zamanında Mısır'a yerleşen ve 400 yıl sonra Musa önderliğinde ülkeyi terk eden bir Yahudi topluluğuyla ilgili destekleyici hiçbir bilgi sunmaz.

Kısacası, Eski Mısır belgelerinde ve resmi yazışmalarda, ülkenin kuzeyinde, delta yöresinde kalıcı ve kalabalık bir İbrani yerleşimi olduğu iddiasını destekleyecek hiçbir bulgu yok denebilir.

İbrani mitiyle aradaki çelişkiyi olanca çarpıcılığıyla sergilemek için, Exodus kitabında, Mısır'da yerleşik altı yüz bin İsrailliden söz edildiğini anımsatmak yeterli olacaktır. Dönemin Mısır'ının nüfusu dikkate alındığında, bu rakamın yüzde onu bile inandırıcılıktan çok uzak olduğu gibi, böylesi bir kitlenin sınırlar içinde yerleşikliğine "göz yumulmuş" olma olasılığı neredeyse sıfıra yakındır.

Sonuçta, eski Ahit'te sunulduğu biçimiyle, Mısır'a yerleşip zaman içinde kalabalık bir etnik azınlık haline gelen bir Yahudi varlığını, tarihsel ve arkeolojik verilerle doğrulamak mümkün değil.

Bütün bunlar, on dokuzuncu yüzyıl sonlarından itibaren Mısır'da elde edilen tarihsel bulguları ve derme çatma da olsa iskeleti kurulan kronolojiyi ille de "kitaba uydurma" güdüsüne sahip olan Batılı araştırmacıları ve "inançlı" ejiptologları, başka seçenekler aramaya zorluyor.

Exodus arifesine rastlayan "Tanrı mucizeleri"nden, yani Musa'nın sözü aracılığıyla Tanrı'nın Mısır'ın başına getirdiği felaketlerden yola çıkmanın çok daha sağlam bir çaba olacağını düşünüyorum. Bunca dehşet verici olayın Mısır kayıtlarına bir biçimde girmemiş olabileceğini düşünmek ancak iki olasılığı akla getirebilir:

Birincisi, Yahudi yazarlar bu olayları Tanrılarının gücünü abartarak göstermek ve bir "resmi tarih" yaratmak için bütünüyle uydurmuşlardır.

İkincisiyse, bu felaketler Mısır üzerinde öylesine yoğun bir karmaşa dönemine rastlamış (hatta o karmaşayı bizzat yaratmış) olabilir ki, yazılı kayıt bulmak olanaksızlaşmıştır.

Mısır tarihinde, gerçekten de bu denli büyük ve yoğun bir karmaşa dönemi yaşandığını biliyoruz: Hiksos yağmalarının hemen öncesine rastlayan birkaç yılı içerir bu dönem. Söz konusu yıllara ilişkin neredeyse hiçbir resmi belge bulunamadığı; çünkü Thebes prenslerinin İ.Ö. 1550 dolaylarında Hiksosları ülkeden kovmasının ardından bu dönemi bir "aşağılanma" olarak gören Yeni Krallık yöneticileri tarafından, belgelerin çoğunun yok edilip, izlerin silindiği artık bir sır değil.

Neredeyse bütün Eski Dünya, İ.Ö. 17. yüzyıl ortalarında, aşağı yukarı eşzamanlı olarak büyük bir toplumsal ve siyasi kaosu yaşamış; eşine rastlanmamış yaygınlık ve yoğunluktaki göç hareketleri sonucunda ciddi sarsıntılar geçirmişlerdir: "1700'den az sonra başlayan ve üç yüzyıl kadar süren bir dönem boyunca, uygar dünya barbar fetihçiler tarafından çiğnendi. Kuzey bozkırından çıkan çok çeşitli savaşçı topluluklar; Mezopotamya'nın kuzeyinde ve doğusunda yaşayan dağlı halklar; Suriye, Filistin ve Kuzey Arabistan'dan gelen kabileler, uygar dünyanın tüm merkezlerine saldırmak üzere değişik oranlarda birleştiler. Bu çapta bir barbar fethinin eşine tarihte bir daha asla rastlanmadı. Bu denli geniş ve heterojen bir coğrafyada aynı anda böylesine büyük insan topluluklarını içeren göçler yaşanması, akla bir tek şeyi getirir: Dünyayı etkileyen ciddi bir global afet. Eldeki veriler de bunu büyük oranda doğrulamaktadır zaten.

Son bulgularla İ.Ö. 1700 dolayına tarihlenen Hammurabi Yasaları, Exodus mitine esin kaynağı oluşturan olayların İ.Ö. 1650'ler dolayında gerçekleştiği tezimizi de destekler; çünkü Babil toplumunu etkilemiş "taze" bir toplumsal metnin yaklaşık elli yıl sonra Mısır'da ilgi ve esin oluşturması oldukça akla yakındır.

Başlangıçta, "Genesis" yoktu

Derlemedeki bildik, doğal sıranın aksine, Exodus kitabının Genesis'ten çok önce yazıldığını düşündürecek oldukça fazla neden var. Hatta, çok net biçimde, yalnızca "Musa'nın 5 kitabı" arasında aslen en eskisi olmakla kalmayıp, Eski Ahit'in ilk yazıya geçirilen kitabı olduğu düşünülen Exodus, İbrani yazılı kültürünün de başlangıcıdır.

Eski Ahit'teki savaş, ibadet, Yahve öfkesi, fetih, yenilgi, ilahi cezalar, iç karışıklıklar, yeni fetihler ve yayılma temalarıyla dolu metinler, İ.Ö. 1600 ile 1000 arasında İbrani toplumunun kendi iç dinamiklerini ve kültürünü biçimlendirmesinin de tarihidir aynı zamanda.

Aslına bakılacak olursa, Kudüs'te Süleyman'ın yaptırdığı Yahve tapınağından sonra bile, bütün İbrani toplumuna egemen olan homojen bir Yahve dininden söz edilemez. Yani çoğu kez sanıldığı gibi İsrailoğulları "atalarının tektanrılı inançlarına sıkı sıkıya sarılmış" ve yüzyıllarca istikrarlı biçimde tek tip bir ibadeti uygulamış falan değildir.

İsrailoğullarının bölünmesinden sonra ortaya çıkan iki krallıktan **kuzeydekinin**, yani **İsrail'in,** yedinci yüzyılda Asurlular tarafından yıkıldığını ve ölümden kurtulanların esir olarak götürüldüğünü; erken davranan bir azınlığınsa Mısır'a dek kaçarak oralarda yerleşmeyi başardığını biliyoruz. Aynı yazgı, yaklaşık yüz yıl sonra **güney krallığının**, yani **Yahuda'**nın da başına gelecektir. Bölgedeki hükümranlığına isyan eden Yahuda krallığını cezalandırmak için, Babil Kralı II. Nabukadnezar altıncı yüzyılda ülkeyi işgal eder. Kudüs'ün duvarları yıkılır, tapınak yağmalanır, çoğu kişi öldürülür, kurtulanlar da tutsak alınarak Babil'e götürülür. Yine oldukça küçük bir azınlık, Mısır'a kaçmayı başarabilecek; Yahuda'nın başına "kukla" bir hükümdar oturtan II. Nabukadnezar'ın tutsaklarıysa, yaklaşık 47 yıl Mezopotamya'da sürgün yaşamına katlanmak durumunda kalacaklardır.

Bu dönemin, İbrani tarihindeki en önemli evrelerden biri olduğu kesindir; hatta Mısırdan çıkış kadar önemli bir serüvendir Babil'de yaşanan tutsaklık.

Sürgündeki İbranilerin Babil kozmogonisinden esinlenerek kendi etnik ve dini kimliklerine bir evrensel başlangıç ekleme çabaları olarak niteleyebileceğimiz **Genesis**, yalnızca dünyanın ve insanın yaratılışını anlatmakla yetinmez; Yahudiler için "ilk başlangıca" dayanan bir soyağacı çıkarma ihtiyacıyla, Exodus'a dek dayanacak bir "resmi ve dini tarih" biçimlendirme uğraşını da içerir.

Sürgündekilerin Babil'de karşılaştıkları tek etkileyici mit Enuma Eliş değildir; Babil kültürel birikimi, yüzlerce "mit" ve tarihsel doküman da içermektedir. Yaratılışın Yedi Tableti'nden yola çıkarak, evrenin ve insanın yaratıldığı altı gün ve onu izleyen "dinlenme" günüyle süreci yediye tamamlayan Genesis yazarları, ilk insan prototiplerinin oluşturulmasından söz eden Sümer kökenli mitlerden esinlenerek, Adem, Havva ve "Cennetten kovulma" temalarını da biçimlendirirler.

Sümer anlatılarına göre, yeryüzünde ağır şartlar altında çalışmaktan yorulan tanrılar, günlük işleri kendileri için yapacak yeni bir tür yaratmaya karar verirler. Yeryüzünün ve Suların Efendisi **EN.Kİ** (Akatça'da "Evi sularda olan" anlamında "E.A") bu işin organizasyonunu üstlenir ve ana Tanrıça NİN.MAH'la birlikte yeryüzünün toprağına kan ve yaşam vererek, "kendi görünüşlerinde" bir işçi nesil yaratır: LULU AMELU. Sözcüğün anlamı, net olarak "işçi"dir ve görünüşleri tanrılara benzemekle birlikte onların güç ve yeteneklerine, ölümsüzlüklerine sahip değildirler; yalnızca kendilerine verilecek işleri yapmaya yeteneklidirler. LULU'yu yaratan tanrılar, ondan kesin itaat ve bağlılık isterler; bunun yolu da sürekli çalışmaktan geçmektedir. **"Çalışmak en büyük ibadettir"** deyişini fazlasıyla çağrıştıran bu mit, ilk yapılan "cinsiyetsiz insan"a, daha sonra "çoğalması ve mutlu olması" için bir eş yaratılmasıyla devam eder. Erkek LULU'nun "yaşam özü" kullanılarak dişi yaratılır ve ona eş olarak verilir.

Burada ilginç olan, sözcüklerin çifte anlamlarıyla ilişkili bir ironidir aslında: Sümerce'de **Tİ** sözcüğü hem **"yaşam özü"** anlamına gelir, hem de **"kaburga kemiği"** anlamına. Genesis'teki "Adem'in kaburga kemiğinden Havva'nın yaratılması" temasında, sözcüğün diğer anlamını kullanırsak, ifade "Adem'in yaşam özünden Havva'nın yaratılması"na dönüşecek ve Sümer orijinli mitle daha uyumlu hale gelecektir. Peki ne demektir bu "yaşam özü"? Bu konuda fazla ipucu yok. Ama Sümer silindir mühürlerinde yaratılış sahnesini gösteren bazı temsili resimlerde, NİN.MAH ve EN.Kİ'nin LULU'yu (ve onun eşini) yaratırken, bugün kullanılan tıp amblemine çok benzeyen, birbirine sarılmış iki yılan simgesine baktıklarını görürüz. (Bu şekil, garip bir biçimde DNA'nın ikili sarmalını da çağrıştırmaktadır.)

Sonuçta, Sümer kaynaklı Mezopotamya efsanelerinde, "işçi" olması için yaratılan insana bir süre sonra tanrılar mutlu olması için bir eş verirler: Yani seks, tanrıların bir armağanıdır. Ne var ki, "eşli yaşam" sonrasında çoğalmaya başlayan insanların gürültüleri (olasılıkla cinsel ilişki sırasında çıkardıkları sesler kast edilmektedir) tanrı EN.LİL'i kızdırır. Üstelik belli ki "Yerin Efendisi", işçi olarak yaratılan bu canlıların ortalıkta fazla dolaşmasından, "Tanrılara ait bilgilere ulaşmasından" tedirginlik duymaktadır.

Söz konusu mitin farklı versiyonları ya da izleri, EN.LİL başkanlığındaki Tanrılar Konseyi'nin insandan hoşnutsuzluğunu ve onun soyunu bir tufanla yok etmeyi istemelerini anlatır. Dünyayı büyük bir doğal afet mahvedecektir ve bu bahaneyle Tanrılar da sevmedikleri bir soydan, insandan kurtulacaklardır. Bu

amaçla, Tufan ile ilgili bilgilerin insanlardan saklanması, onların ufuktaki faciadan haberdar edilmemeleri kakarlaştırılır.

Hikayenin sümer, Babil ve Asur versiyonlarında, farklı ayrıntılar verilir ama tema bütünüyle aynıdır. Tufanla ilgili "tüyo"nun verileceği isim Sümer versiyonunda "Ziusudra", Babil versiyonunda "Utnapiştim" olurken, daha geç metinlerin bazılarında "Atra-Hasis" olarak geçer.

İ.S. 4. yüzyılda yaşayan Kayseriye (Caeserea) piskoposu Eusebius ve 9. yüzyıl Ermeni tarihçisi Syncellus'un aktardıklarına göre, Babilli tarihçi Berossus, tufanla ilgili bir ilginç ayrıntıdan daha söz eder. Buna göre kral Xisouthros (ziusudra) rüyasında Kronos tarafından tufandan haberdar edilmiştir ve ona verilen talimat yalnızca geminin yapımı ve içine yerleştirilecek hayvanlar ya da bitki tohumlarıyla sınırlı değildir. Bu büyük filaket sırasında insanın sahip olduğu bütün bilgi birikimi de yok olacağı için, bunları içeren bütün kil tabletlerin de sonradan çıkarılmak üzere Sippar kentinde toprağa gömülmesini ister Kronos.

Bu tabletler, sağ kalanlar uygarlığı yeniden kurmaya çalışırken onlar için hazine değeri taşıyacaktır. Gemi karaya oturduktan sonra Ziusudra ve ailesi, "tanrıların yanına" gider ve ölümsüz olurlar. Gemideki diğer insanlar, yani yapım işçileriyse, sular bütünüyle çekildikten sonra Sippar'a gidip gömülü tabletleri çıkaracak ve uygarlığın "kayıpsız" olarak yeniden kurulmasını sağlayacaklardır.

Antik Sümer mitinde, her şey olup bittikten sonra EN.LİL ilkin kardeşi EN.Kİ'ye çok kızar; insanoğluna tufanı haber vermiş ve yok olmalarının önüne geçmiştir çünkü. Ancak, öfkesi geçince insan soyunun yok olmadığına sevinir, Ziusudra'nın ona sunduğu takdimenin kokusundan etkilenir ve bir daha insan soyunu yok etmek istemeyeceğine söz verir. Ayrıntıları aynı temayı biçimlendirmek üzere birkaç farklı "mit" içinde bulunan bu yaratılış ve Tufan hikayesi, şaşırtıcı biçimde Genesis'te anlatılanlarla büyük benzerlikler içeriyor.

Yasak meyve, yasak bilgi

"Ve RAB Tanrı Adem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı ve onu Adem'e getirdi. Ve adem dedi: Şimdi bu benim kemiklerimden kemik ve etimden ettir; buna Nisa denilecek çünkü o İnsandan alındı." (Tekvin 2:22-23)

Net biçimde görüldüğü üzere, Sümer metinlerindeki Tİ sözcüğünün çift anlamıyla ilgili yorum farklılığı burada "yaşam özü" değil, "kaburga kemiği" teması olarak karşımıza çıkar.

"Ve Tanrı onları mübarek kıldı ve onlara 'Semereli olun, çoğalın ve yeryüzünü doldurun, ve onu tabi kılın; ve denizin balıklarına ve göklerin kuşlarına ve yer üzerinde hareket eden her şeye egemen olun' dedi." (Tekvin 1:28)

Bu ifade, cinselliğin "yasak meyve" ile ilişkilendirilmesini ciddi biçimde kuşkulu kılar; "semereli olup çoğalma"nın Tanrı emri olduğu düşünülürse, cinselliğin yasaklanması için hiçbir mantıklı gerekçe yoktur. Dahası, iki farklı cinsiyetin yaratılmasında "cinsellik ve çoğalma"yı dışlayacak bir amaç da düşünülemez. Bu durumda, Aden'de Yılan'ın tahrikiyle işlenen suçun cinsellik değil, "Bilgi Ağacı"nın meyvesini yemek olduğu aşağı yukarı kesindir.

İbraniler, gezgin bir kavim olarak şunu çok iyi biliyorlardı: Bir "toplum" olabilmenin, bir krallığa sahip olabilmenin yolu, Eski Dünya'da kendi tanrısına sahip olmaktan geçmekteydi. Bu nedenle Mısır'dan çıkış günlerinden başlayarak, diğer toplumlardan farklı ve tabii ki onların hepsinden daha üstün bir tanrı seçtiler kendilerine.

Aslında seçilen tanrı ve ona yapılan tapınım genel anlamda "tektanrılı" bir dine yönelen bilinçli bir kararın değil, farklı bir inanç kültürünün çerçevesini çizer. Yahve, İbranilerin koruyucu Tanrı'sıdır ve dünya üzerindeki onca halk arasından yalnızca onları "kendi kavmi" olarak seçmiştir. **Hıristiyanlıktaki bütün insanlığı gözeten ve yeryüzündeki halklara eşit uzaklıkta duran Tanrı kavramının İbrani kültüründe yeri yoktur**. Dikkat edilecek olursa, eski Ahit'in hiçbir yerinde çok net olarak "başka Tanrı yoktur" fikri sergilenmez; "başka Tanrılara ibadet etmenin günahı" vurgulanır yalnızca.

"Ve tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe yaptı; ve yarattığı Adem'i oraya koydu. Ve RAB Tanrı, gürünüşü güzel ve yenilmesi iyi olan her ağacı, ve bahçenin ortasında hayat ağacını, ve iyilik ve kötülüğü bilme ağacını yerden bitirdi. Ve bahçeyi sulamak için Aden'den bir ırmak çıktı; ve oradan bölündü ve dört kol oldu. Birinin adı **Pişon'**dur; kendisinde altın olan bütün Havila diyarını kuşatır; ve bu diyarın altını iyidir; orada ak günnük ve akik taşı vardır; Ve ikinci ırmağın adı **Gihon**'dur; bütün Kuş ilini kuşatan odur. Ve üçüncü ırmağın adı **Dicle**'dir; Aşur'un önünden akan odur. Ve dördüncü ırmak **Fırat**'tır." (Tekvin 2:8-14)

Sözü edilen ırmaklardan Fırat ve Dicle'yi biliyoruz. Diğer iki ırmağın, Pişon ve Gihon'un adları yabancı olsa da, ilk aşamada en azından, Aden'deki "cennet bahçesi"nin göksel bir soyutlama ya da hayali bir ülke olmayıp, net biçimde dünya üzerindeki bir coğrafi bölgede yer aldığı, bu ifadeye göre kesindir. Gihon, **Nil'**dir. Pişon'un da **İndüs** olabileceği sonucuna varıyoruz.

Bu durumda, en azından şu söylenebilir: Aden bahçesi doğal güzelliklerle olduğu kadar, yeryüzünde yüksek uygarlığın başlangıç noktaları olduğu bilinen dört nehirle de ilişkilendirilmektedir bu metinde. Aden'e yerleştirilen insanın, buradan çıktıktan sonra dört kola dağılması ve dört nehir kıyısındaki büyük uygarlıkları yaratmaya aday olması kastedilmiş olabilir.

İbrani yaratılış hikayesiyle başlayan **Genesis kitabı,** cenneten kovulmayı izleyen dönemde, insanın yeryüzünde çoğalmasını aşama aşama anlatarak sürüyor. Adem'den itibaren dünya üzerinde doğan ilk nesil, Habil ile Kain (Kabil) kardeşler. Toplumsal işbölümünün ilk örneği olarak, Kain çiftçi, Habil'se çoban oluyor. Genesis'in izleyen satırlarında, dünyanın bu ilk sakinleri arasında, Tanrı'ya yapılan sunu ve adaklarla ilgili bir tartışma ve kıskançlık yaşandığı anlatılmakta. Şiddeti o denli yükselen bir kıskançlık ki bu, sonuçta Tanrı'nın kendisinin değil kardeşinin sunusuna rağbet etmesini içine sindiremeyen Kain, Habil'i öldürüyor ve böylece kutsal metnin ilk cinayetinin de kahramanı oluyor. Tanrı, kardeşini öldüren Kain'i "toprağın yüzü"nden sürüyor, kovuyor.

Kain'in cezasının "kısasa kısas" anlayışı doğrultusunda idam değil, "müebbet" olduğunu öğreniyoruz. Sürgüne gönderilen Kain'in hikayesi, "Aden'in doğusunda Nod diyarında" sürüyor. Onun "karısını bildiğini" ve çocuk sahibi olduğunu okuyoruz dördüncü bölümün sonlarında.

Genesis'te, dünya üzerinde başka hiç insan yokken Kain'in evlenecek bir eşi nereden bulduğuna ilişkin fikir edinmemizi sağlayacak en küçük bir ipucu sunulmuyor. Bunun yerine, yeniden Adem'e dönüyor ve onun daha sonraki çocukları aracılığıyla insan soyunun devam etmesini okuyoruz. Her bir kuşak, "ilk doğan oğul" ilkesiyle soyağacında yerini alıyor; en ilginç noktaysa, insanlığın ilk atalarının olağanüstü uzun yaşam süreleri: Adem ile Nuh arasındaki ilk on kuşakta erkeklerin ortalama 900 yıl dolayında yaşadıkları yazılı.

Sümer kral listelerinde "Tufan'dan önceki krallar" başlığı altında sunulan yöneticilerin yaşam süreleriyle kıyaslandığında bu uzun ömürler bile oldukça mütevazı kalır. Sözgelimi ilk kral olan A.LU.LİM 28.800 yıl; onu izleyen ikinci

hükümdar AL.AL.JAR ise 36.000 yıl yöneticilik yapmışlardır. Liste, Tufan'a kadar 5 ayrı şehirde toplam 8 kralın 241.200 yıl hüküm sürdüklerini söylemektedir!

Zaman, olay ve mantık boşlukları Enoch'un kitabıyla tamamlanmadığı sürece Tufan'ın gerekçeleri şaşırtıcı ve anlaşılmaz hale gelmektedir. Mezopotamya mitlerinde bunun EN.LİL'i rahatsız eden "gürültüden" kaynaklandığını biliyoruz; sevişen insanların sesleri ve onların dünya üzerinde hızla çoğalmaları Sümer'in büyük tanrısının keyfini kaçırmış, Tufan'ın gerekçesi haline gelmiştir.

İbrani mitleri burada karşımıza bu temanın oldukça farklılaştırılmış biçimiyle çıkar. **Günah'ın iki ana bileşeni** vardır: Seks güdüsü ve bilgiye erişme. Bunların ardındaki gizli unsur olarak da ölümsüzlüğe ulaşma, yani "tanrılaşma" isteği satır aralarında kendini hissettirir. Aynı tema, Adem ve Havva'nın cennetten kovuluşunda da bire bir kullanılmıştır aslında.

İnsanın bilgi ve teknolojiyle olan ilişkisinde tanrının rolünü yalnızca "yasaklamak" olarak gören İbrani ideolojisinin "cennetten kovulma" ve Tufan öncesinde iki kez açığa çıkan "kul olma" anlayışı, burada da kendini belli etmektedir. Yarattığı, Tufan'la cezalandırdıktan sonra da kendileriyle anlaşma yaptığı insanların "aynı dili konuşarak" bir arada olmalarından ve büyük bir kule inşa etmeye başlamalarından Tanrı niçin rahatsız olur? Genesis'te bunun hiçbir açıklaması yoktur. Bir kez daha, diğer eskiçağ toplumlarının tanrılarıyla olan ilişkilerinden çok daha farklı bir yaklaşımı hissederiz burada. Mezopotamyalılara kentler kurmayı, yıldızları gözleyecek zigguratlar yapmayı bizzat tanrılar öğretmiştir. Ama İbranilerin tanrısı Yahve, onların bilgi ve teknolojiyle haşır neşir olmalarından yine rahatsızlık duyar ve "bir olan dillerini" karıştırarak onları birbirinden koparma yolu seçer.

İbranilerin, yaratılışla başlayan insan soyunun serüveninde kendilerini Adem ile Musa arasına yerleştirmelirini ve "seçilmiş halk" olmayı tescil ettirmelerini sağlayacak süreçte kilit isim, **İbrahim**, daha doğrusu ilk zamanlardaki adıyla **"Abram**" olacaktır.

Kuzey Suriye'den Filistin'e dek uzanan bölge içinde yaşayan Sami kabilerlerde, doğan ilk oğul Tanrı'ya kurban edilir ve yakılırdı; İ.Ö. yirmi birinci yüzyıl dolaylarında. İbrahim'in anlatıldığı bölümlerle birlikte, bu uygulamaya İbrani toplumunda kesinlikle son verildiği vurgulanmaktadır. Genesis'e göre Tanrı İbrahim'den ilk oğlunu kendisi için kurban etmesini ister. İbrahim ne kadar üzülse de Tanrı'nın emrine uyacak ve İshak'ı kurban etmek üzere sunağa yatıracaktır. Tam o anda, Tanrı'nın melekleri ortaya çıkar ve bunun yalnızca İbrahim'i denemek için bir

sınav olduğunu, oğlunu kurban etmesi gerekmediğini söylerler. Bu ilke, daha sonra Exodus kitabında Musa'ya söylenenlerle pekişecektir: *"Bütün ilk doğanlar bana aittir"* der Tanrı, yani onları kurban etmek söz konusu bile olmayacaktır. Yine İbrahim ile birlikte ortaya çıkan bir başka Ahit kuralı da, erkek çocukların sünnet edilmesidir. Bu geleneğin yalnızca Mısır'da uygulandığını ve kökeninin çok eskilere dayandığını; dolayısıyla İbrahim'le başlatılan bu geleneğin Mısır'ı bilen Samilerce kabile kültürüne ithal edilmiş oluduğu söyleyebiliriz.

Bütün bu bilgiler, aslında bir tek şeyin altını çizer: **İbraniler,** Babil Sürgünü öncesinde kültürlerinde var olan sözlü geleneğe bağlı efsanelerden, Mezopotamya'da tanıştıkları mitlerden ve inceleme fırsatı buldukları kimi tarihsel kayıtlardan yararlanarak kendilerin bir yönüyle Yaratılış'a, bir yönüyle de Mısır'dan çıkışa bağlayacak soyağacı zincirindeki en önemli **atalarını**, kimi gerçek verilerden yola çıkmakla birlikte, **"sanal" olarak yaratmışlardır.**

Kaba bir hesapla, Eski Ahit'teki verileri kullanarak bu tarihler Exodus için İ.Ö. 1900'ler olarak kronoloji üzerinde işaretleniyor. Aynı yöntemle daha gerilere gitmeyi ve ilkin Tufan, sonra da yaratılış için tarih belirlemeyi bilim adamları reddediyor. Bunun nedenleri açık:

1-Eğer İbrahim'i Eski Ahit'teki verilerden yola çıkarak İ.Ö. 2000 ile 1900 arasına yerleştirirseniz, aynı yöntemi uygulayarak Tufan için İ.Ö. 2600 dolaylarında bir tarihe ulaşırsınız; çünkü eski Ahit'te verilen soyağacına göre İbrahim ile Sam arasında yaklaşık 560 yıllık bir ara vardır. Tufan'ı bu tarihlere yerleştirmek mümkün değildir, çünkü bu dönemle ilgili elde bol bilgi vardır ve Mısır ya da Yakındoğu'da "yerel" bile olsa büyük bir doğal felaketin yaşandığına dair hiçbir ize rastlanmamıştır.

2-Aynı şekilde, Tufan ile "cennetten kovuluş" arasında da yaklaşık 1600 yıl bulunmaktadır; bilim adamlarının homo sapiens'in ortaya çıkışını İ.Ö. 4200 gibi bir tarihe yerleştirmeleri düşünülemez bile. Eldeki bütün kanıtlar, ilk insanın bugün bildiğimiz biçimiyle en geç 30.000 yıl önce ortaya çıktığını göstermektedir.

Dolayısıyla, Eski Ahit ile tarihçiler arasındaki ilişki, İbrahim için saptanan tahmine dayalı tarihle birlikte sona erer. Daha geriye gitmek bilimsel anlayışa uygun düşmeyeceği için, yaratılış, cennetten kovulma ve Tufan, "folklorik efsaneler" olarak değerlendirilir ve meselenin üzeri kapatılır.

Genesis yazarları için bundan sonra yapılacak iş, İbrahim'i, kavimlerinin Mısır'daki varlığına bağlamaktan ibarettir yalnızca. İbranilerin soyağacı, İbrahim'in cariyesi Hacer'den doğan İsmail'le değil, Saray'ın dünyaya getirdiği İshak'la devam eder. Tanrı tıpkı İbrahim'le olduğu gibi **İshak**'la da iletişim kurur; Kenan bölgesini onun soyuna vereceğini bir kez daha müjdeler ve bunun karşılığında koşulsuz itaat ve bağlılık isteğini yineler. İshak'ın ilk doğan çocukları, ikizlerdir: Esav ile Yakup.

İshak gibi, **Yakup** da Tanrı ile konuşma olanağı bulan atalardandır; böylece, İbrahim'le başlayan ahit, İshak'tan sonra Yakup'la da bir kez daha tazelenir. Kenan dolaylarındaki gezintilerinden birinde, UFO tanıklıklarını çağrıştırır biçimde, göğe uzanan bir merdivenden inip çıkan tanrısal varlıklar gören Yakup, bir başka seferinde de, Ürdün Nehri'ni geçerken "Tanrı" olduğu belirtilen bir varlıkla "güreş eder". Kendisini kutsamadan onu bırakmayacağını söylediği ve sabaha dek güreştiği bu varlık, sonunda onun adını değiştirecek ve Yakup'a "Tanrı'yla güreşen" anlamında "İsra_El" (İsrail) adını verecektir:

"Beni kutsamadan seni bırakmam" diyen bir adamın sabaha kadar bir tanrıyla güreşmesi fikri insanı ister istemez tebessüm ettiriyor. Ancak Genesis'teki bu tema, hem Yakup'un adının İsrail'e dönüşmesinin nedenini belirtmek, hem de İbranilerin inatçılıkları ve pazarlık meraklarının vurgulanması açısından oldukça ilginçtir.

Kutsal metinleri eskiçağ tarihi kronolojileriyle bağdaştırmanın güçlüklerinden söz ederken, çoğu zaman yer, kişi adları ve toplumsal olayların sağlam referans noktaları olamadığını vurgulamıştık. Yazının kullanılmadığı bir toplumun tarihi sözel gelenekle kuşaklara aktarılırken, toplumsal bellek, kişiler, yer adları ve toplumsal olaylarla ilgili gerçek verileri (tıpkı şu popüler çocuk oyunu "kulaktan kulağa"da olduğu gibi) zaman içinde büyük oranda değiştirebilir; hatta veri olmayan yerde bunları bütünüyle uydurabilir. Bu nedenle, "kilit" gibi görünen kişiler çoğu kez zaman içinde abartılarak efsaneleştirilmiş ya da yoktan var edilmiş olabileceği için, bunları referans olarak belirleme yöntemi riskler taşır. Sonuçta, bir kralın, bir savaşın ya da yeri henüz saptanamamış bir kentin varlığını kronolojik referans olara kullandığınız zaman, belirsizliklerin ve güvenilmezliklerin kol gezdiği bir alanda dolaşmış olursunuz.

İşte bu nedenle, kutsal metinlerin kronolojik sağlamasını yaparken, arkeolojik ya da dokümantasyona sahip verinin olmadığı yerde en sağlam referansların doğal afetler olduğunu savunuyoruz.

Uygarlığın Doğduğu Yıl

İngiliz arkeolog Sir Leonard Woolley, 1922-1934 yılları arasında, Ur, Şuruppak ve Kiş gibi eski kentlerin kalıntıları üzerinde çalışırken, son derece dikkat çekici bir olguyu da saptadı: Yer yer kalınlığı on metreyi aşan büyükçe bir kil tabakası, bu kentlerin üzerini örtmüştü ki, sergilediği görüntü, bölgede yaşamı derinden etkilemişe benzeyen bir sel felaketine işaret ediyordu. Bir süre kil tabakası üzerinde incelemeler yapan Woolley, bu büyük selin hem Eski Ahit'te hem de Mezopotamya mitlerinde ayrıntılı olarak anlatılan Tufan'dan başka bir şey olmadığı sonucuna vardı. Buna göre insanlık tarihinin bu büyük felaketi, **İ.Ö. 3200** dolaylarında gerçekleşmiş olmalıydı.

Tufan ve "Uyuyan Kahin"

Uzunca bir süre, Woolley'nin izinden yürüyen bazı arkeologlar, Sümer kentlerinin üzerini örten kalın kil tabakasının Tufan'ın izleri olduğunu düşündüler. Yirminci yüzyılın ikinci yarısından itibaren, bu teoriyi doğrulayacak ya da bütünüyle çürütecek bir bulguya rastlanmasa da , arkeologlar ve tarihçiler, Mezopotamya'da rastlanan izlerin büyük çaplı küresel bir Tufan'a değil, büyük olasılıkla bir dizi yerel sel felaketine işaret ettiği sonucuna vardılar. Buna karşılık, Eski Ahit ve daha pek çok kültürün ayrıntılı olarak anlattığı Tufan'la ilgili olarak alternatif bir tarih de konulmadı ortaya. Aslına bakılırsa, arkeologlar ve akademisyenler, **Tufan hikayelerinin, dünyanın birçok farklı bölgesinde yerel sel afetlerinden yola çıkılarak üretilmiş, abartılı mitler olduğunu düşünüyorlardı.**

ABD'de otuzlu yıllarda "uyuyan kahin" adıyla ün yapan Edgar Cayce'in kehanetlerine göre, İ.Ö. 10.500 dolayında Atlantis felaketinden kurtulanlar Afrika ve orta Amerika'da karaya çıkmışlar; sahip oldukları yüksek uygarlığın kaybolmaması için hazırladıkları "insanlık tarihi kayıtları"nı (Hall Of Records), yapımı henüz bitmiş olan Giza'daki Büyük Sfenks'in altında gizli bir odaya ve Atlantik Okyanusu'nda, Bimini Adası yakınlarına saklamışlardı. Cayce bu kayıtların 2000 yılı gelmeden ortaya çıkacağına ve "Atlantis'in yeniden yükseleceğine" ilişkin bir kehanette de bulunmuştu. Uyuyan Kahin'in sözleri o denli etkili oldu ki, sonraki yıllarda onun izinden gidip Atlantis mitini ve yitik uygarlığı araştıranlar, İ.Ö. 10.500 tarihi üzerine

saplanıp kaldılar. Artık çoğu kişi, Tufan mitinin kaynağının İ.Ö. 11.000 dolaylarında yaşananlarla ilintili olduğuna inanıyordu.

Exodus efsanesini incelerken de vurguladığımız gibi, İ.Ö. 1650 dolaylarında da son derece ciddi sonuçlar veren zincirleme bir afetler serisi dünyayı sarsmıştır. İnsan yaşamları ya da toplumların tarihleri için 1500 ya da 2000 yıl gibi süreler çok uzun olabilir. Ama dünyanın tarihi söz konusu olduğunda bu zaman dilimleri birer an gibidir neredeyse. Son bir milyon yıl içinde gezeğenimizde kaç kez büyük doğal afetler oluştuğu üzerine tahmin yürütmemiz bile çok zor. Ama kesin olan bir tek şey var: Bu olaylar yaşlı dünyamız için son derece "tanıdık" şeyler. Dolayısıyla, 5000 yıldan daha eski bir doğal afetin izleri, ardından gelen yerel, küçük çaplı ya da küresel ve etkili başka afetlerle silinmiş; en azından deforme edilmiş olabilir. Çünkü yerkabuğu, dere ve nehir yatakları, denizlerin zemini ve su kütleleri de tıpkı bizim gibi, canlıdır; yaşar ve değişirler.

Eski Mısır'da uygarlığın ilk izleri ve yerleşik yaşamın başlangıcı, İ.Ö. 12.000'lere dek dayanıyor. Köy formunda en eski kalıntıların bulunduğu Asyut'un güneyi ve Fayum bölgeleriyse, yaklaşık İ.Ö. 4500'lere tarihlenmekte.

Kramer'e göre Aşağı Mezopotamya'ya İsa'dan önce dördüncü bin yılın başlarında İran'dan uygar ve becerikli bir toplum gelmiş; bunlar bir süre sonra Batı'dan bölgeye sızan Samilerle aynı pota içinde eriyerek melez bir kültür ve uygar bir kent-devlet yaratmışlardır.

Aşağı yukarı **İ.Ö. 3250** dolaylarında bölgeye savaşçı, ama daha az uygar bir göçebe kavim olan **Sümerler** gelir. Obeyt'i kuranların yanında, paralı asker olarak çalışırlar. Bu dönemde, Aşağı Mezopotamya'da resimli yazının ilk aşamaları görülmeye başlamıştır. Ama İ.Ö. 3100 dolaylarında her nasılsa bir şeyler değişir ve Sümerler bir anda bölgenin tek sahibi haline gelirler.

Yucatan'ın takvim ustaları

Atlantik'in diğer yakasında bir zamanlar büyüleyici kentler kurmuş olan, Mayalar. İspanyol fatihlerin Hernan Cortez öncülüğünde Meksika Körfezi'ne çıkarma yaptıkları on altıncı yüzyılda, dünyanın bu uzak köşesinde gelişmiş bir uygarlığa rastlamak hiçbir Batılının aklından geçmiyordu. Bu nedenle, dönemin Orta

Amerika'daki en güçlü devleti olan Azteklerle karşılaştıklarında İspanyollar bir hayli şaşırdılar.

"Yucatan'ın ilk piskoposu olan Diego de Landa, Yucatan Üzerine Rapor'u, 16. Yüzyıl **Mayaları** hakkında günümüze kadar ulaşan en kapsamlı bilgi kaynağıdır. Mayaların Meksika'da kurduğu uygarlığın izlediği seyir, üç ana evre halinde ele alınıyor bugün: Klasik öncesi, klasik ve klasik sonrası dönemler. Bulunan kentlerin (ve bilindiği biçimiyle Maya uygarlığının) ağırlıklı bir bölümü, klasik döneme, yani İ.Ö. 200 ile İ.S. 1000 arasına ait. İspanyolların Meksika'ya varış tarihi olan 1521'den epey önce, yaklaşık 1200 dolaylarında, Maya uygarlığının çöküşünün yaşandığı ve kentlerin terk edildiği biliniyor.

Her ne kadar kitap yakma olayları nedeniyle Mayalardan günümüze çok az metin (codex) kalmış olsa ve henüz Maya hiyeroglif yazısı bütünüyle deşifre edilemese de, arkeolog ve arkeoastronomların bu gizemli uygarlıkla ilgili pek çok ayrıntıyı yavaş yavaş gün ışığına çıkardıklarını söyleyebiliriz.

Hem Maya hem de Aztek kültürlerinde **"Tüylü Yılan"** en çok sevilen tanrı. Bilinen bütün mitlerde Kukulkan'ın doğudan geldiği; Meksika topraklarına ayak bastıktan sonra yerlilere tarım, astronomi ve her tür zanaatı öğrettiği; günün birinde tekrar geri dönme sözü vererek aralarından ayrıldığı anlatılıyor. Maya ve Aztek kültürlerinde "Tüylü Yılan" bu nedenle özlemle beklenen bir tanrı.

Astronomi bilgilerinin şaşırtıcı derinliği ve çarpıcı matematikleriyle **Mayalar**, eskiçağ uygarlıkları arasında oldukça farklı bir yere sahip. Matematikte "sıfır" kavramını çok erken keşfettiklerini ve tıpkı Mezopotamyalılar gibi son derece büyük rakamları içeren hesaplar yaptıklarını biliyoruz.

Maya takviminin ne zaman ve nasıl doğduğunu tam olarak bilmiyoruz. Ancak hesapların inceliği ve mükemmele yakınlığı, çok uzun dönemlere, bin yıllara yayılan bir "yıldız gözlemciliği" geleneğinin varlığına işaret ediyor.

Mayalar dünya tarihini, astronomik olaylara endeksli uzun "dünya çağları"na ayırırlar. Yani tıpkı Harappa uygarlığının "yuga"ları gibi, Maya kültüründe de başlangıcı ve sonu belli olan uzun evreler söz konusudur. Bu çağlardan birinin bitişini işaretleyen büyük doğal afetler, aynı zamanda bir sonraki yeni çağın da müjdecisidir ki, bu da yıkımın yeni bir varoluşun ilk adımı olduğunu düşünen Hindu evren anlayışıyla paraleldir. Bu uzun dünya çağları, Maya kültüründe "güneşler" olarak adlandırılır. Mayaların hesabına göre her biri 5125 yıldan biraz fazla süren bu çağlardan beşincisinin, yani "Beşinci Güneş"in sonlarına yaklaşıyoruz şu sıralar.

Arkeoastronom Eric Thompson, Maya takvimiyle bizim kullandığımız Gregoryen takvimi bağdaştırmayı başardığında, söz konusu "bitiş" tarihi de ortaya çıkmıştı: 23 Aralık 2012. Beşinci Güneş'i, Maya inancına göre büyük depremler ve yanardağ patlamalarıyla sona erdirecek olan bu kritik tarih.

Ama bitiş tarihi kadar, başlangıç tarihi de son derece önemlidir bu çağın: Thompson'ın hesabına göre bu tarih de, 13 Ağustos İ.Ö. 3113 yılına denk gelmektedir. Mayalara göre söz konusu tarih, Dördüncü Güneş'in "suyla gelen afetler" sonrası bitip, Beşinci Güneş'in başlamasına işaret eder. Yine aynı şema çıkıyor karşımıza: Selle gelen yıkım, uygarlığın (ya da "yeni çağ"ın) başlangıcı ve o artık iyice aşina olduğumuz kritik yıl: İ.Ö. 3100 dolayları.

Tufan'ın ayak izleri (Sonuç)

*Eski Mısır'da "krallığın insanlara devri", arkeolojik bulgulara göre Aşağı ve Yukarı Mısır'ın merkezi bir yönetim altında birleştiği İ.Ö. 3100 dolaylarında gerçekleşti. Bu tarih, çoğu bilim adamının da kabul ettiği gibi son derece "ani" bir yükselişi gösteriyordu. Öncesinde yaşanmış olması gereken evrelere ilişkin bulgu elde edemediğimiz; yazısı, mimarisi ve kentleşme kültürüyle ortaya çıkmış, hızlı bir yükseliş.

*Aşağı yukarı aynı tarihlerde, Mezopotamya'da bir başka değişimin izlerini buluyoruz. Ancak bu kez eldeki bilgiler biraz daha fazla: İ.Ö. 3100 dolaylarında Sümerler adını verdiğimiz bir topluluk, kendilerinden daha ileri ve daha eski bir uygarlığın kentlerini ele geçirip, bu mirası sahipleniyor. Ele geçirdikleri kentlerin İran – Sami melezi kurucularının nasıl olup da yanlarında paralı askerlik yapan bu "yarı-barbar" topluluğa teslim olduğu konusu, henüz bir soru işareti.

*İndüs Irmağı kıyılarında, yine İ.Ö. 3000 dolaylarında kurulduğu izlenimini veren, oldukça gelişmiş Harappa uygarlığıyla karşılaşıyoruz. Bu uygarlığı kuran insanların felsefelerinden ve kozmolojilerinden geriye kalan kırıntılar, Sanskrit dilinde yazılmış Veda'larda ve diğer metinlerde saklı. Harappa insanının evren anlayışında "dünya çağları" denen bir kavram olduğuna tanık oluyoruz: "Yuga"lar. İçinde bulunduğumuz, "kaliyuga" olarak adlandırılan son çağın, İ.Ö. 3102 yılında başladığını öğreniyoruz.

*Okyanusun diğer yakasındaki Maya uygarlığında, son derece gelişmiş bir astronomi ve matematik ile birlikte, bu "dünya çağları" kavramı bir kez daha

karşımıza çıkıyor. Mayalara göre, 2012 yılında sona erecek "Beşinci Güneş" çağının sonlarını yaşamaktayız. Bu çağın başlangıcıysa, İ.Ö. 3113 yılına rastlıyor.

*İngiltere'nin en gizemli megalitik anıtlarından Stonehenge'in, henüz yerleşik tarıma bile başlamamış bir toplum tarafından, büyük olasılıkla astronomik gözlemler yapmak üzere yaklaşık İ.Ö. 3000 dolaylarında inşa edilmeye başladığını biliyoruz.

Yukarıdaki akış içinde ele almadığımız, ama bu listeye ekleyebileceğimiz başka olguları da sıralayabiliriz:

*Güney Amerika'nın en eski uygarlığı olduğu sanılan ve Peru-Bolivya dolaylarına, And Dağları yamaçlarına yerleşmiş **İnkaların** atalarının en fazla İ.Ö. 1200 dolaylarına tarihlendiği düşünülürdü. Bu nedenle bölgede yerleşik düzen ve kentleşmenin bu tarihlerden geriye gitmediği sanılıyordu. Ancak 2000'lerin hemen başında elde edilen şok bulgular, bütün Güney Amerika tarihinin yeniden yazılmasını gerektirecek oranda çarpıcıydı: 2001 yılının Nisan ayında, Ruth Shady adlı arkeolog liderliğinde Peru'nun Pasifik kıyıları yakınındaki Caral dolaylarında yürütülen çalışmalar sırasında, gelişmiş kent yapısı ve sosyal hiyerarşisiyle, devasa bir yerleşim yeri bulundu. Üstelik, bu uygarlığın sahipleri, Mısır'ın en büyük anıtları olan Giza piramitleri yapılmadan en az iki yüzyıl önce, dev bir piramit de inşa etmişlerdi kentlerinde. Ruth Shady'nin yaptığı tahminlere göre Caral'da uygarlığın başlangıcı, en az İ.Ö. 3000 dolaylarına tarihleniyordu.

Tufan efsanesine yol açan sel felaketleri, coğrafi bölgeye değil, kentlerin kurulduğu alanların deniz seviyesinden yüksekliğine ve su kaynaklarına bağlı olarak, dünyanın çok büyük bir bölümünde ve İ.Ö. 3200 ile İ.Ö. 3100 arasındaki bir tarihte yaşanmıştır. İzleyen dönemde gelişen kentlerin ve uygarlıkların düşünme biçimlerine ve evreni incelemeye yönelik eğilimlerine bakarak, bu afetlerin "gökyüzünde yaşanan birtakım değişimler" ile bağlantılı düşünüldüğü sonucuna varabiliriz.

Tanrılar Çıldırmış Olmalı

İbraniler olarak anacağımız bu topluluğun, kentleri, kasabaları ele geçirmeleri; ardından bazılarını kaybetmeleri; zaferleri ve yenilgileriyle geçen yüzyıllardan sonra, nihayet İsa'dan önce 1000 yılı dolaylarında kendi krallıkları oldu. Merkezi sistemin belirmesiyle birlikte bir gereklilik haline gelen etnik kimliğin ve onun en temel öğesi olan dinin biçimlenmesine, bu krallığın yükselişi sırasında başlanacak; kendi

alfabelerini ve yazılarını ortaya çıkardıkları sekizinci yüzyıldan itibarense bütün bunlar yazılı kayıtlarda sabitlenecekti yavaş yavaş. Bu amaçla ilkin, onları bir toplum haline getiren o unutulmaz afet günleri ve sonrasında yaşananların belleklerde bıraktığı izlerle, "Mısır'dan çıkış destanı" olan Exodus kaleme alındı. İbrani krallığının inişli çıkışlı tarihinin sonraki yüzyıllara rastlayan en kritik evresinde bu insanların çoğunluğu, Kudüs'ü talan eden II. Nabukadnezar'ın tutsağı olarak Babil'e gidecek ve orada görkemli, derin, son derece eski Mezopotamya kültürüyle en yoğun tanışıklığını yaşayacaktı. Pers kralı Kyros'un Babil'i işgal edip İbranileri serbest bırakmasından sonra ülkeye dönen bilgeler, bu tutsaklık süreci içinde edindikleri bilgi ve deneyimlerle, tıpkı eski Mezopotamya uygarlıklarının kültüründe olduğu gibi, kendilerine bir kozmoloji ve yaratılış destanı oluşturmaya başladılar.

İsa'dan önce dördüncü yüzyıl başlarında büyük oranda ithal edilmiş öğelerin elden geçirilmesiyle yazılan bu destan, **"Genesis" (Tekvin)** adıyla ilk kitap olarak belirlendi. Genesis yalnızca yaratılış ve kozmoloji boşluğunu doldurmakla kalmıyor, ayrıca İbraniler için Mısır'dan çıkışa dek gelip dayanan bir soyağacı da ortaya çıkarıyordu. Aynı tarihlerde, hukuksal düzeni, yaşam biçimine ilişkin ilahi kuralları ve inanç törelerini de kesinleştiren diğer üç kitap da derlendi: **Levililer**, **Sayılar** ve **Tesniye** (Deuteronomy). Böylece Musa'nın ilk beş kitabı olarak bilinen **("Pentateuch")** bölümler ortaya çıktı; bunlara İbrani peygamberlerinin vahiylerini ve sürgünde yaşananları anlatan metinler de eklendiğinde, **Tevrat ilk biçimini almaya başladı**. Bu süreç içinde, ilk yazılan kitap durumundaki Exodus için de yeni ekleme ve düzenlemeler yapılması gerekmişti. Babil'de, efsanevi kral Sargon ile ilgili yaratılmış mitler, bu amaçla ödünç alındı ve yeniden düzenlenerek Musa'ya uyarlandı.

Çok kısa bir döneme yayılan yoğun kültürel karşılaşmalar nedeniyle, **Hitit** inanç sistemi ve mitolojisiyle **Mezopotamya mitleri** arasında şaşırtıcı benzerlikler var. Bunun ana nedeni, işgal ettikleri topraklarda yaşayan Hattilerin Asur ticaret kolonileri aracılığıyla Mezopotamya kültürünü özümlemeleri olabilir.

Felaketin bilançosu

Tufan'la ilgili değerlendirmemizdekine benzer biçimde, bütün verileri alt alta yazıp topladığımızda, İ.Ö. 1650'nin ne denli kritik bir yıl olduğu ortaya çıkmakla

kalmıyor, yaşanan zincirleme felaketlerin dünyanın çok büyük bir bölümünü nasıl sarstığı da daha somut biçimde sergileniyor.

Bütün bunlardan sonra, şu sonuca varıyoruz: İ.Ö. 1650 dolaylarında, dünya bir büyük küresel felaketle daha tanıştı. Bunun sonuçları, gezegenin tarihini kesin olarak değiştirecek ve izleyen 3600 yıla damgasını vuran gelişmelere neden olacaktı. Afetin birlikte getirdiği siyasal kaosu, Mısır ve Babil gibi köklü ve güçlü devletler bile ancak yüz yıldan fazla bir süre sonra atlatabildiler. İndüs kıyılarındaki Harappa uygarlığı ve Ege'deki Minos krallığı, onlar kadar şanslı olamadı. Harappa'nın mirası kısmen İ.Ö. 1500'lerden itibaren ortaya çıkan Vedik uygarlıkta yaşarken, Minos'un sahip olduğu her şey de, uygarlığını bunlar üzerine inşa etmeye çalışacak kuzeyli Yunan kavimlerinin eline geçti. Doğu Asya'da dengeler alt üst oldu; Çin'deki yeni hanedanla kuzey ve kuzeybatıdaki göçmen şaman topluluklar birbirlerinden iyice kopmaya başladılar. Güney Amerika'da, tarihin en eski uygarlığı toprağa gömüldü; İnka, Nazka ve Keçua halkları bu kültürel mirasın kırıntılarıyla sahneye çıkıncaya dek And Dağları dolayları uzun bir sessizliği yaşayacaktı. Meksika'da, o göz kamaştırıcı astronomi bilgisinin tohumlarını eken insanlar ortadan yok ularken, yerlerini etnik ve kültürel kökenlerini hala tam olarak bilemediğimiz Olmekler aldı. Son olarak, bu büyük afetler zinciri, Orta Doğu'da yepyeni bir halk yarattı: Kültürel kimliğini acılı ve sıkıntılı bir dönemde, çöllerde oluşturmaya başlayan bu halk, birkaç yüzyıl sonra Kenan'da kendi krallığını kurmakla kalmayacak; yavaş yavaş biçimlendirdiği inanç sistemiyle, bugün dünya üzerindeki insanların üçte ikisine egemen olan dinlerin ilk çekirdeğinin yaratacaktı.

Gizemli Dev Gezegen

Abzu: "Kozmos" dediğimiz deniz

Bütün o "çoktanrılı, ilkel" mitolojilere göz atın; başlangıçta evrenin yalnızca uçsuz bucaksız bir "ilksel deniz" (Sümerce'de AB.ZU) olduğu fikrine rastlayacaksınız. Bu denizin içinde, karaların ve onları çevreleyen havanın yaratıldığına ilişkin temel anlayış, Hopi kızılderililerinden Sümer'e; Mayalardan Fenikelilere dek her yerde karşınıza çıkacak. Tıpkı bugün, artık "boşluk" olmadığını bildiğimiz "uzay" denen oluşumun yeni yıldız ve galaksileri kendi içinde yaratması gibi.

Eskiçağ toplumlarının gökyüzü gözlemcileri, yalnızca dünyanın yuvarlaklığının değil, gezegenlerin hareketlerinin de farkındaydılar. Uzak yıldızlarla gezegenlerin

farklı niteliklere sahip gök cisimleri olduğu ve gezegenlerin dünyamıza çok daha yakın yörüngeler çizerek bizle aynı sistem içinde hareket ettikleri, kökenini belirleyemediğimiz denli eski bir bilgidir. Bu gezegenlerin birbirleriyle yaptıkları açılar; birbirlerine yaklaşmaları ve uzaklaşmaları; güneşle aynı hizaya geldiklerinde belli süreyle gözden kaybolmaları, dikkatle belirlenip ayrıntılı "gök günlükleri"ne (ephemeris) işleniyordu. Bu tür belgelere hem Mısır'da hem de Mezopotamya'da bol miktarda rastlanmıştır. Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn'ün tek tek döngüleri hesaplanmış; bunlara bağlı zaman hesapları çıkarılmıştır. Söz konusu beş gezegen, güneş sistemimizin çıplak gözle dünyadan rahatça gözlenebilen üyeleridir.

Güneş sistemimizle ilgili son üç yüz yıldaki bilgi birikimimiz, bir hayli fazla. Galileo'nun teleskopu geliştirmesinin sonrasında, **on sekizinci yüzyıldan** itibaren astronomların önünde yeni ufuklar açıldı. İlkin, bu muhteşem buluşun yardımıyla, 1781 yılında Satürn'ün ötesindeki ilk gezegen, Uranüs keşfedildi. Böylece, çıplak gözle görülebilen beş gezegene Uranüs ve dünyamız da eklendiğinde, yedi üyeli bir güneş sistemimiz olduğu düşünülmeye başladı.

On dokuzuncu yüzyılda, yörüngesi üzerinde güçlü çekim etkileri olduğu fark edilen Uranüs'ün ötesinde bir gezegenin daha bulunması gerektiğine inanan astronomlar, tam da hesapladıkları noktada Neptün'le karşılaştılar. İzleyen yıllardaki araştırma ve gözlemler, benzeri biçimde Neptün'ün yörüngesindeki bir düzensizliği de ortaya çıkardı. Bu onun da ilerisinde bir gezegen daha olması gerektiğini düşündürüyordu. Astronom Percival Lowell (Mars üzerinde "kanallar" gördüğünü söyleyerek dünyayı heyecanlandıran bilim adamı) 1905 ile 1907 yılları arasında yoğun bir çalışmayla bu düzensizliğe neden olan bir gezegenin izlerini aradıysa da, başarılı olamadı. 1930 yılında Pluton keşfedildiğinde, sorunun çözümlendiği düşünüldü. Ancak Pluton, kütlesinin beklenmedik orandaki küçüklüğü nedeniyle, Neptün'ün yörüngesi üzerinde söz konusu "tacizi" oluşturmuş olamazdı. Uzunca bir süre, güneş sistemimizin keşfinin tamamlandığına inanıldı ve bütün ilgiler, dokuz gezegenli bu model içinde, Jupiter ve Satürn gibi dev gezegenlerin uydularına yöneltildi. Ne var ki çoğu astronomun aklının bir köşesinde, uzaklarda, henüz varlığı fark edilmeyen bir gezegenin daha olabileceği fikri yaşamaya devam etti.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında, azımsanamayacak sayıda astronom, güneş sisteminde bir büyük gezegenin daha varolması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Bu doğrultudaki çalışmalar o denli yoğunlaştı ki, henüz varlığı

saptanamamış bu göksel cisme daha 1970'lerden itibaren **"Gezegen X"** denmeye başladı.

Yirminci yüzyılın sonuyla birlikte, Gezegen X'e yönelik bulgu ve haberler yeniden çeşitlenmeye başladı. Internet üzerindeki prestijli bilim sitelerinden ExploreZone'da 7 Ekim 1999 günü Robert Roy Britt imzasıyla yayımlanan haber, belki de bunların en çarpıcılarından biriydi.

Yaklaşık bir buçuk yıl kadar sonra, 2001 ilkbaharında, saygın bilim yayınlarından Science News'da yayımlanan ve "Bir kuyrukluyıldızın garip yörüngesi, gizli bir gezegenin varlığına işaret ediyor" başlıklı haber, en az Britt'in yazısı ve IRAS kaynaklı haber kadar sansasyon yarattı.

"Güneş sisteminin bilinen dokuz gezegeninin ötesinde, kütlesi Mars kadar büyük bir başka gezegen bir zamanlar güneş sistemimizin bir parçası olmuş ve hala da oralarda dolaşıyor olabilir.

Sitchin ve "12. Gezegen"

Zecharia Sitchin, yetmişli yılların ikinci yarısından itibaren "Dünya tarihçesi" dizisinden yayımladığı her kitapla ilgileri üzerinde topladı ve ciddi tartışmalar yarattı. Bilinen ve öğretilen bütün tarihi kökünden sarsacak bir teoriydi Sitchin'inki: Şu efsanevi "Gezegen X" ile ilgili, şaşırtıcı, çarpıcı ve büyüleyici şeyler anlatıyordu:

Sitchin'e göre, güneş sistemimizin Pluton'un ötesindeki **bilinmeyen üyesi**, Babillilerin **Marduk,** Sümerlerin de **NİBİRU** adıyla tanıdığı, yaratılış mitinde göksel çarpışmanın kahramanı olarak anlatılan gezegendi. Güneş çevresinde yaklaşık 3600 yıl süren, elips biçiminde bir yörünge çiziyordu bu gezegen ve turunu tamamladığında, Mars ile Jupiter arasındaki asteroid kuşağının hizasından güneşe yaklaşıyor, bu sırada dünyadan da parlak kırmızı renkleriyle görünür hale geliyordu.

Yörüngesi güneşten hızla uzaklaşmaya başladıktan sonra yeniden görünür hale gelmesi ancak 3600 yıl sonra gerçekleştiğinden, henüz onu tanımıyor ve bilmiyorduk. Ama bütün eski uygarlıklar Marduk'un farkındaydılar ve ona duydukları büyük saygıyı, Yakındoğu'nun her yerinde rastlanan "kanatlı disk" amblemiyle sabitleştirmişlerdi. Antik toplumlar için o, "tanrıların gezegeni"ydi. Eski Mezopotamya'da gökyüzü ile ilgili ölçümlerde güneş ve ay da hesaba katıldığı için**,** **Marduk** onun kitabında **"12. Gezegen"** adını aldı.

Sitchin'e göre, yıldız nitelemesini iki kez üst üste içeren MUL.MUL, doğrudan güneş sistemimizi anlatmak için kullanılan bir terimdir. İçindeki yedi LU.MAŞ, yani "gezegen"in, çıplak gözle izlenebilen Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn'ün yanı sıra, çok uzun aralıklarla ortaya çıkan Nibiru/Marduk'u ve elbette dünyayı da içerdiği düşünüldüğünde bu son derece mantıklı bir açıklamadır. Sitchin bunlara, bir Akat silindir mühründe yer alan 12 gök cisminden oluşmuş "güneş sistemi" betimlemesini de ekler. Ona göre, Sümerler çıplak gözle izlenemeyen Uranüs, Neptün ve Pluton'dan da haberdardırlar. Güneş ve Ay'ın da katılımıyla MUL.MUL'un gerçek büyüklüğü, 12 gök cismini içerecek biçime gelir.

Sitchin'e göre İsa'dan yaklaşık 450.000 yıl önce, Nibiru'nun sakinleri, gezegen dünyamıza yeterince yaklaştığında, uzay gemileriyle yola çıktılar ve İran Körfezi dolaylarına, yani eski Sümer ülkesine indiler. Amaçları, gezegenlerinde yarattıkları yapay atmosferin oluşturulmasında çok gerekli olan altın ve gümüş gibi değerli madenleri dünyamızdan çıkaracak ve "kargo" halinde ilkin yörüngedeki uzay istasyonuna, sonra da Nibiru'ya ulaştıracak bir tür "kolonizasyon" çalışması yapmaktı. Sitchin'e göre ekibin başında, gezegenin yönetici ailesinden, bir bilim adamı vardı: Sümerlerin EN.Kİ adıyla bildiği "Su Tanrısı"ndan başkası değildi bu. Çok uzun yıllar denizlerden ve su altındaki bölgelerden altın çıkardılar, ama çalışmalar istenen hızda yürümeyince, yine Nibiru Hanedanı'ndan bir başka yönetici geldi ve koloninin çalışma alanını ve şartlarını değiştirdi. Bu yeni yönetici, **EN.LİL'di**, yani Sümer'in hava tanrısı ve EN.Kİ'nin küçük kardeşi. Çalışmalar bu kez başka bir bölgeye, Güney Afrika'ya kaydırıldı ve orada çok sayıda altın madeni kazılarak kargo trafiği yeniden hızlandırılmaya başladı. Ne var ki, iş çok ağır ve zahmetli, çalışan ekip de sınırlı sayıdaydı. Nihayet bir gün ağır çalışma koşullarına dayanamayan Nibiru sakinleri isyan çıkardılar ve bütün işler durdu. Yapılan olağanüstü toplantılar sırasında, Sümer panteonundaki Ana Tanrıça NİN.MAH da gezegenimize geldi ve bir inceleme gezisinin ardından, EN.Kİ ile birlikte, "orta vadeli" yeni bir çözüm önerdi: Halen dünyada evriminin geri aşamalarında bulunan **"insansı maymun"** üzerinde genetik bir çalışma yapılacak ve bu soydan "verilen emirleri anlayıp yerine getirebilecek kapasitede" bir işçiler ordusu yaratılacaktı! İki uzman, uzun süren laboratuar çalışmalarından sonra, kendi genlerini kullanarak, yani "kendi suretlerinde" bu yapay işçi soyunu, insanı ortaya çıkardılar. Bundan böyle Nibiru ekibi ağır işler altında ezilmeyecek, madenlerde LULU AMELU adlı bu işçiler çalıştırılacaktı. Sitchin'e göre, Nibiru sakinlerinin yaşam süreleri, insana göre çok

daha uzundu, çünkü biyolojik saatleri kendi gezegenlerinin 3600 yıllık yörüngesine göre ayarlanmıştı. Bu nedenle, onlar tarafından yaratılan insan nesli "tanrılarını" ölümsüz sanacak; onların uzay gemileriyle havalanıp yeniden dönüşlerini izlediklerinde, "gökten yere inenler" anlamında bu üstün varlıklara **"Anunnaki"** adını verecekti. Bu, Eski Ahit'te belirip sonra ortadan yok olan **"Nefilim**" sözcüğüyle hem dilbilimsel yapı olarak hem de anlam açısından bire bir aynı sözcüktü Sitchin'in teorisine göre.

Tüylü Yılan'ın Döngüleri

Yüksek nem oranının Yucatan ve Güney Meksika cangıllarındaki yaygınlığı ve mevsimsel yoğun yağışlar nedeniyle, "taş" dışındaki hiçbir madde bu doğa koşullarında zamana direnecek güce sahip değil. Bu nedenle arkeologlar, kazılarında, büyük bitki yapraklarına ya da tahta parçalarına yazılmış ve muhtemelen çürüyüp doğaya karışmış eski belgelerin hiçbirine ulaşamıyorlar. Dolayısıyla, eldeki bulgular arasına zamana direnebilenler, yalnızca taş yapılar ve kabartma resimler. Belki bir de çanak çömlek parçaları.

Temel antropolojik teoriye göre Amerika kıtalarına son buzul çağının bitimine doğru İ.Ö. 12.000 dolaylarında Bering Boğazı aracılığıyla Asya'dan göçler olmuştu ve bu teori Amerika'nın değişik bölgelerindeki yerlilerle, Asyalıların etnik akrabalığını açıklamaya yardımcı oluyordu. Ancak Afrikalı ve Avrupalıların Meksika'ya bir biçimde göç etmiş olmaları, Bering Göçü teorisinin bütünüyle dışındaydı ve hiçbir açıklaması da yoktu.

Dil ve kültürler arasındaki açıklanamayan, garip benzerliklere ilişkin bir başka çalışma, on dokuzuncu yüzyıl sonlarıyla yirminci yüzyılın hemen başları arasında Meksika'da, Yucatan bölgesinde araştırmalar yapan Fransız araştırmacısı Augustus Le Plongeon'a aittir. Yitik Atlantis ve Mu kıtalarının varlığına gönülden inanan ve araştırmalarını bunlardan iz bulma umuduyla gerçekleştiren Plongeon, 1914 yılında yayımladığı çalışmasında, başta Mısır olmak üzere Eski dünya uygarlıklarının çoğuyla, Meksika'nın Mayaları arasındaki benzerliklerden söz eder. Plongeon'un gerçekten dikkate değer çalışmasında, Eski Mısır diliyle Maya dili arasında hem ses hem de anlam olarak ortak olduğunu belirttiği yaklaşık 150 sözcüğü içeren bir mini sözlük vardır. Yine aynı kitapta, İran ve Afganistan dolaylarındaki eski kent ve kabile isimlerinden 200 kadarının Maya dilinde anlamlı sözcüklere karşılık geldiği ileri

sürülen bir de uzun listeye rastlarız. Yazara göre bu ilginç benzerlikler ve ortaklıklar, Atlantis'in ortadan yok olmasıyla eskiçağ uygarlıklarına ulaşan kültürel mirasın sonuçlarıdır.

Dünya tarihini uzun zaman döngülerinden oluşan "çağlar" aracılığıyla bölümlere ayırma mantığı, sanıldığından çok daha eski bir uygarlığın Mayalara bıraktığı mirastır. Bu miras sayesindedir ki o şaşırtıcı duyarlılıktaki takvimin hesabına göre içinde bulunduğumuz son çağın, Beşinci Güneş'in, İ.Ö. 3113 yılının Ağustos ayında başladığı ve 2012 yılının aralık ayında da sona ereceği hesaplanabilmiştir.

Mayalar, farklı astronomik hesapları ve döngüleri işin içine karıştıran en az beş farklı takvim mantığı kullanarak şaşırtıcı hassaslıktaki ölçüm ve sonuçlara ulaşmışlardır. Bütün bunları teleskop ve çeşitli ölçüm aletleri olmadan nasıl yaptıklarıysa, ayrı bir merak konusudur elbette.

Aslında bütün hesaplar, yıldız gözlemleri, döngü izlemeler, sonuçta bir tek büyük ve tanrısal hesaba katkıda bulunmak içindir: Mayaların "Uzun Hesap" (Long Count) dedikleri büyük takvimdir bu. Dünya çağları, bitiş günleri ve insanlık tarihi.

Maya çağlarının başlangıç ve bitiş günlerinin bizim Gregoryen takvimimizdeki karşılıklarını bulmak için uzun araştırmalar yapan Maya uzmanı Eric Thompson; tarihsel olaylar, arkeolojik veriler ve yapıların yönlendirildiği gök cisimlerinin belirli tarihlerdeki konumlarından yararlanarak, oldukça uyumlu iki tarih saptadı: Mayalara göre içinde bulunduğumuz "Beşinci Güneş" çağı İ.Ö. 3113'ün 13 Ağustos günü başlamıştı ve 2012 yılının 23 Aralık günü büyük depremlerle sona erecekti. Toplam 5125 yıl 4 ay 10 gün süren bir devrenin trajik sonu olacaktı bu, Mayalara göre.

Biçimsel olarak, Güney Amerika'daki **İnka** uygarlığının kozmolojisinde de, dünyanın tarihine ve evrendeki döngülere ilişkin Maya ve Azteklere oldukça paralel bir anlayış karşımıza çıkar. And Dağları'nın bu egzotik imparatorluğunun sakinlerinin de, uzak atalarından dünyanın belli kritik tarihsel evreleri birer birer tamamladığına ilişkin bir geleneği teslim aldıklarını görürüz. Dünya Çağları kavramının İnka kültüründeki varlığını ilk fark edenlerden biri de, Don Fernando de Montesinos'tur.

Bir başka dikkate değer benzerliğe, Kuzey Amerika'nın güneybatısındaki kızılderili kabilelerinde rastlıyoruz. Navaholara göre evrende bugüne dek dört çağ yaşanmıştır ve bunlar "Birinci Dünya", "İkinci Dünya" gibi adlarla anılırlar. İçinde

bulunduğumuz beşinci çağ, hem Navaholarda, hem de New Mexico dolaylarındaki oldukça eski ve ileri bir kabile olan Hopilerde, "değişimler çağı" olarak düşünülür. Bu inanç sistemi içinde, zamanın hesaplanması ve takvimin işletilmesi de son derece önemli ve kutsal bir görev olarak ortaya çıkar Navaho ve Hopilerde. Bu amaçla, izleri sürülmeyecek denli eski bir zamandan beri "günlerin sayıldığı" ve zaman hesaplarının "Takvim Taşı" üzerine işlendiği biliniyor. Bu kutsal objeyi denetimi altında tutmak ve zaman hesabını sürdürmek, onurlu ve kritik bir statünün de altını çiziyor aynı zamanda.

Aralarında doğrudan ilişki ve bağlantı olduğuna dair elle tutulur bilgilere sahip olmadığımız Meksika ve Peru uygarlıklarının aşağı yukarı birbirine çok benzer "dünya çağları" kavramlarına sahip olmaları, henüz izlerini tam olarak gün ışığına çıkarmayı başaramadığımız, çok daha eski ve ortak bir uygarlığın ipuçlarını veriyor gibi.

Aztekler ve İnkaların dünya çağlarına ilişkin inanç ve gelenekleri aynı döngüsel zaman anlayışının altını çizse de, Mayalar kadar elle tutulur ve somut hesaplar yapmayı beceremediklerini görüyoruz.

Dünya ekseninin bir diğer uzun vadeli hareketi, kutuplardan geçtiğini varsaydığımız sanal eksen çubuğunun durağan olmayıp; yine uzun zaman dilimleri içinde, küçük bir daire çizmesidir.

Astronomik anlamda, dünya ekseninin izlediği bu döngünün doğal sonuçları, dünyadan gözlem yapan biri için, gökyüzündeki "sabit" yıldızların konumlarının belli bir düzene göre değişmesidir. Bu nedenle, sözgelimi bugün kuzey yönünü saptamakta hala yararlandığımız Kutup Yıldızı'nın bundan 2000 yıl önce tam kuzeyi göstermediğini büyük bir rahatlıkla söyleyebiliriz.

Presesyon, dünya ekseninin yaklaşık 26,000 yılda tamamladığı bir "yalpalama" hareketidir. Dünyanın ekseninde ortaya çıkan presesyon hareketi, ölçülebilir ve sabit bir döngüdür. Peki nasıl bir hıza sahiptir ve bir tam çevrim ne kadar sürede tamamlanır? Modern astronomik hesaplara göre, presesyon çemberinin 1 derecelik bölümü, yaklaşık 71.6 güneş yılında tamamlanmaktadır.

Aşağı yukarı her 2148 yılda, ilkbahar ekinoksunda güneşin aynı hizada bulunduğu takımyıldızın değiştiğini söyleyebiliriz. Eksen çubuğunun başladığı noktaya geri dönmesi, yani presesyon döngüsünün tamamlanmasıysa,

12x2148=25,776 yıl sürecek; bu döngü boyunca güneş, ilkbahar ekinokslarında 12 farklı "istasyonda" eşit süreler geçirecektir.

Elde ettiğimiz sonuç, Mayaların beş çağ toplamına eşit olan 25,627 yıllık zaman dilimiyle şaşırtıcı biçimde yakınlaşır. İster istemez akıllara takılan kritik bir soruyu, yüksek sesle sorabiliriz şimdi: Acaba Mayalar presesyon olgusunu fark etmişler miydi?

"Mevsimsel dönüm noktaları (Mart ekinoksu, Haziran gündönümü, eylül ekinoksu ya da Aralık gündönümü) ile Samanyolu, presesyon etkisiyle her 6450 yılda bir aynı hizaya geliyordu. Bununla birlikte, 2012'deki dizilim, ancak 25,800 yılda bir ortaya çıkar!

Jenkins'in sözünü ettiği dizilim, 23 Aralık 2012 günü, kış gündönümü konumunda olan güneşle, Samanyolu'nun, yani bizim ait olduğumuz galaksinin güney göklerinde izlenen yıldızlarla dolu şeridinin aynı hizaya gelmesidir. Jenkins'e göre bu dizilim, ekliptik ile Samanyolu'nun kesiştiği noktaya, "galaktik merkez" olarak adlandırılan karanlık bölgenin rastlaması nedeniyle, ancak 25,800 yılda bir gerçekleşecek ender bir olgu haline gelmektedir.

Bütün bunları bir yana bırakıp, 23 aralık 2012'de ortaya çıkacak dizilimin sıradışılığını kabul ettiğimizde de, yine belirsizlikler çıkar karşımıza: Mayalar dünya çağlarının bitimini büyük doğal afetlerle bağdaştırmışlar ve yeni çağın ancak bu afetlerin bitiminde başladığını vurgulamışlardır. O halde, 2012 diziliminde dünya üzerinde herhangi bir büyük afeti tetikleyecek ne gibi bir etkiden söz etmektedir Jenkins? Yanıt, tam bir düşkırıklığıyla gelir: Hiçbir şey. Yirminci yüzyıldan itibaren Batı kültüründe iyice yaygınlaşan bir eğilimin uzantısında Jenkisns, Mayaların çağ bitimlerini "maddi afetler" ile değil, "spritüel değişimler"le iç içe algılamaktadır. **Onun teorisine göre** (Mayalar böyle olacağını net bir biçmede öne sürmüş olmalarına rağmen) **çağ bitiminde afetler falan gerçekleşmeyecek; büyük değişim "spiritüel alanda" yaşanacaktır.**

Sayfalar boyunca Maya efsanelerinden tanrılarından, astronomi geleneklerinden söz eden ve 2012 yılındaki "bitiş" için okuru somut bir açıklama beklentisine sokan Jenkins, böylece mistik bir açıklamayla yetinip, kenara çekilir ve "insanlığın düşünsel yapısında ve bilinç biçimlerinde" ortaya çıkacak ezoterik "kutup kayması"nı beklemeye başlar.

Dikkatini güneşte oluşan patlamalara ve manyetik alan değişimlerinin düzenli olarak birbirini izleyen döngülerine veren Cotterell, Dresden Kodeksi'nde rastladığı

bir rakamın dikkatini çekmesi sonucu, Maya takvimi ve kozmolojisiyle yakından ilgilenmeye başlamıştır.

2012 yılındaki bitiş için Cotterell'in açıklamasıysa, daha önce defalarca gerçekleşen bir doğal olayın yineleneceği düşüncesi üzerine kuruludur: Güneşteki manyetik alan değişimleri, bu tarihte yeryüzünün manyetik kutuplarının da değişmesi sonucunu doğuracaktır.

Cotterell ile ortak kalem aldıkları kitapta, "Orion Mystery"nin yazarlarından Adrian Gilbert, Orta Amerika'daki gizemli uygarlıkların kökeninde, bin yıllar önce bir felaket sonrasında yok olduğuna inandığı Atlantis uygarlığının yattığını yineler. **Gilbert**'a göre **Mısır ile Maya kültürleri arasındaki benzerlikler, her ikisinin de Atlantis çıkışlı olmasının doğal sonucudur** ve bin yıllar önce Atlantis'i yok eden doğal afetlerin 2012'de yineleneceğini bir biçimde bilen Mayalar, bize çok uzaklardan bir mesaj yollamışlardır takvimleriyle.

Venüs ve Tufan

Yeni Dünya'daki kronolojik sorunlar, görece yakın tarihler diyebileceğimiz İ.Ö. 1200 dolaylarıyla sınırlı kalmaz; asıl sorun, çok daha derinlerde, insanlığın bu kıtalarda ilk ortaya çıkışında saklıdır. Oldukça yakın zamanlara dek modern bilim, tartışmasız biçimde, Amerika kıtasında insan türünün varlığını, İ.Ö. 12,000 dolaylarında, buzul çağı bitiminde gerçekleştiği düşünülen büyük ve uzun bir göçe bağlıyordu. Bu teoriye göre Asyalı mongoloid bir ırk, Bering Boğazı'nı kullanarak Amerika'ya doğru göç etmiş ve kıtaya ulaştıktan sonra ayrı kollara dağılarak içlere, daha güneye doğru ilerlemişti. Aslına bakılırsa, bu teori daha ilk aşamada kendi içinde açıklanması güç çelişkileri birlikte getiren, oldukça zayıf bir temele sahipti.

Amerika'da insanın varlığı, **İ.Ö. 35,000 yılına dek geri gidiyordu**. Egemen teorinin savunucusu bilim ortodoksisi, başlangıçta bunlara şiddetle karşı çıktı. Ne var ki, hemen ardından yapılan Karbon-14 testleri, varılan sonucun doğruluğunu bir kez daha onaylayınca, söylenecek fazla bir şey kalmamıştı. Ardından, kıtada yapılan daha yeni araştırmalar, Amerika'da insan varlığını bundan 70,000 yıl önceye, Wisconsin buzul dönemine dayandıran sonuçlar vermeye başladı. **"Bering Göçü"** teorisi, doksanlarla birlikte iskambilden yapılmış bir şato gibi çöküyor; söz konusu göçün ancak Kuzey Amerika'daki kimi kabileler için geçerli olabilecek bir "ayrıntı" olduğunu ortaya koyuyordu.

Ancak soru işaretleri bu bulgularla birlikte yok olmamış, tersine daha da artmıştı: Modern insanın atası olan **Cro-Magnon** adamı, ancak bundan 35,000 yıl önce ortaya çıktığına göre, 70,000 yıl önce Amerika'da yaşayan bu insan ırkı kimdi? Bir Neanderthal göçü gibi son derece radikal bir yaklaşımdan söz edilebilir miydi? Diğer yandan, eğer Bering'den gelen Asyalılar yalnızca bazı kuzey kabilelerinin ataları oldularsa, Orta ve Güney Amerika yerlilerinin kökeni nereye, kimlere dayanıyordu?

Ortodoksiden söz etmişken, bu eğilimin ünlü temsilcilerinden Gordon Childe'ın, uygarlığın gelişimiyle ilgili yorumlarını anımsamakta yarar olabilir. Childe insanlık tarihi boyunca elde edilen kazanımların çok yavaş ilerlemeler sonucu ortaya çıktığından; ancak bu sürecin "neolitik devrim" sonrası hızlandığından söz eder:

"İ.Ö. 6000 ile 3000 yılları arasında insan ata ve yele gem vurmasını öğrenmiştir; sabanı, tekerlekli arabayı; yelkenli kayığı bulmuş, bakır cevherini arıtmayı ve madenlerin fiziksel niteliklerini öğrenmiştir; güneş takvimini oluşturmaya başlamıştır. Böylece kendini kentsel yaşama hazırlamış, yazı, sayı, ölçü birimlerini geliştirmiş, kısaca bilgi ve salt bilimin aktarılması için yeni yollar gerektiren bir uygarlığın yollarını açmıştır. Galileo'ya dek tarihin hiçbir döneminde bilgi gelişimi böylesine çabuk, büyük buluşlar böylesine sık olmamıştır."

Elbette Childe'ın sözleri, "uygarlık" kavramını ve "insan kazanımları"nı Eski Dünyayla sınırlayan bir resim çizer bize. İnsan topluluklarının Yeni Dünyada elde ettiği gelişimlere ilişkin herhangi bir referans yoktur. Bunun, Childe'ın kitabının kaleme alındığı yıllarda Orta Amerika'yla ilgili bilgilerin çok az olmasıyla bağlantılı olduğu düşünülebilir.

"Ocak 1987'de Allan Wilson ve Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley'den meslektaşları Rebecca Cann ve Mark Stoneking, Nature dergisinde 'Mitokondriyal DNA ve İnsanın Evrimi' başlıklı bir makale yayımladılar. Bu biyokimyacılara göre, yaşayan tüm **insanların genetik özelliklerinin bir kısmı, yaklaşık 200 bin yıl önce Afrika'da yaşamış bir dişi bireye dek izlenebilir.**

Bu yaklaşım, "izi sürülen dişi"nin Eski Ahit'e gönderme yapılarak Havva adıyla anılmasından dolayı, bilim dünyasında "Mitokondriyal Havva" olarak adlandırılan yeni bir teorinin çekirdeğini oluşturur. Böylece, yalnızca anatomik anlamda değil, davranışsal olarak da bugünkü **insana benzeyen ilk ataların Afrika çıkışlı olduğu tezi**, önemli bir desteğe sahip hale gelir.

Çok merkezli evrim teorisi, yani dünyanın farklı coğrafi bölgelerinde eş zamanlı ya da birbirine yakın dilimlerde gerçekleşen bir evrimi savunan yaklaşım, bugüne dek bulunan arkeolojik kalıntıların yeterince desteğini alamadığı için, "Afrika merkezli evrim" teorisine göre daha zayıf, daha savunmasız durumdadır. Ancak her iki durumda da, Amerika'da insanın nasıl ortaya çıktığına ilişkin sorularımız, doyurucu bir yanıtla buluşamaz. Daha güçlü ve kabul edilmeye yakın durumdaki Mitokondriyal Havva yaklaşımına göre, hepimizin ortak atası (daha doğrusu "annesi") olan Afrikalı bir Havva'nın varlığı söz konusudur; ancak onun torunlarının dünyaya nasıl dağıldığına ilişkin arayışlarda yaşanan farklılaşmalar, Asya ile Avrupa kıtalarının dışında bir coğrafyayla bağlantı kuramaz. Olası göç yolları üzerine fikir yürütülürken, Amerika hep dışta bırakılır –ta ki, ünlü "Bering Boğazı Göçü"ne gelinceye dek. Bu teori ayrıca, "bugünkü insan"ın belirleyici kabul edilen temel özelliklerini, yani kas ve iskelet yapısını dikkate almaktan daha ileriye gitmez; dolayısıyla farklı "ırk"ların ortaya çıkışıyla ilgili sorular da büyük oranda yanıtsız kalmaktadır.

Gökyüzünde "yıldız savaşları"

Hem Aztekler hem de Mayalar için Venüs, tehlikeli bir göksel güçtü. Aztekler onu, sabah yıldızı olarak yeniden belirdiği günlerde kurban edilen tutsakların kanıyla besliyorlardı ve hem Aztekler hem de Mayalar, sistematik gözlemlerle onun hareketlerini izliyorlardı.

Venüs'e gösterilen büyük astronomik ilgi ve Orta Amerika'da epey yaygın olan insan kurbanı, bilinmedik şeyler değil; ancak Krupp'tan yaptığımız alıntıyla bu olguyu yinelememizin nedeni, Meksika toplumlarında, ancak 1980 sonrasında yapılan araştırmalar sonrasında fark edilen çok ilgi çekici bir geleneği vurgulamak. Uzmanlar buna "Venüs-Tlaloc Savaş Geleneği" ya da doğrudan "Yıldız Savaşları" diyorlar. Venüs'ün savaşla ya da tutsakların kurban edilişleriyle bağlantısı, gerçekten dikkat çekici.

1200 yıl önceye dayanan harabelerin ortasında, Maya ve Toltek unsurlarının karışımıyla bir melez kültür biçimlenmiş. Bu toplumun barbarca ve gaddar törenlere olan düşkünlüğü, bölgede bir istisna değil. Tam tersine, Meksika'da yeşeren bütün büyük yeril uygarlıkların insan kurbanını törenleştirdikleri biliniyor.

Aslına bakılacak olursa, insan kurban etme olgusu uygarlık tarihinde rastlanmadık bir tapınma biçimi değil. Kutsal Kitap'ta bile bir zamanlar insan kurbanının Yakındoğu'da uygulandığına ilişkin verilere rastlıyoruz. Meksika'da şaşırtıcı olan şey, bu törenlerin yüzyıllar, hatta bin yıllar boyunca, zaman içinde hızını ve şiddetini giderek artırarak varlığını sürdürmesidir. Bu öylesine garip bir "göksel korku" uzantısında yapılmıştır ki, tapınakların çoğu fiili olarak birer mezbahaya dönüşmüştür Orta Amerika'da. Rahiplerin ellerindeki taş bıçaklarla kalpler canlı canlı yerinden sökülmüş; kimi zaman da sunaklarda kafalar kesilmiştir.

Birer "korku imparatorluğu" olarak beliren Orta Amerika uygarlıklarında yönetici sınıfın kendi konumunu sağlamlaştırmak üzere bu dehşet kültürünü sürdürmüş olması da geçerli nedenlerden biridir belki, ama Orta Amerika'da "modern beyazlar"ın anlamakta güçlük çektiği sistematik insan kurbanları, gerçekte "afet tanrıları"nı doyurmak için yapılmıştır hep.

Diğer yandan, insan kurbanıyla ilgili bir diğer ideolojik/dinsel dayanak da Quetzalcoatl'ın Beşinci Çağ'ın başlayabilmesi için kendini feda etmesi temasından alınır. Ateşe atlayan ve fiziksel olarak ölen; ancak doğuda, şafakla birlikte Sabah Yıldızı olarak yeniden doğan Tüylü Yılan, kendini feda etmiş ve güneşin yeniden doğmasını sağlamıştır. Aynı mitin kimi versiyonlarında, Quetzalcoatl'ın bu özverisinin yine de her şeyi düzeltmeye yetmediğine ilişkin ifadelere rastlıyoruz. Evet, güneş doğmuştur, ama hiç hareket etmemekte, olduğu yerde çakılı kalmaktadır. Evrendeki düzen henüz tam olarak yerli yerine oturmamıştır yani. Bu durumda, kutsal ateşin önünde durumu izleyen diğer tanrılara da, Quetzalcoatl gibi, özveride bulunmak düşer: Onlar da kendilerini feda edecekler ve kozmik düzen yeniden sağlanacaktır. Zamanın devamı, ancak bu şekilde gerçekleşebilmiştir. Bu mit, özellikle Aztek kültüründe insan kurbanlarını açıklamak ve kutsamak için bol bol kullanılır. Tanrılar evrensel düzen için nasıl kendilerini kurban ettilerse, onun sürekliliğini sağlamak amacıyla da insanlar aynı şeyi yapacaktır!

Buradaki garip çelişkiyi gözden kaçırmak mümkün değil: Bir yandan zamanın devam etmesi ve işlemesi isteniyor, bir yandan da zaman çevrimlerinin sonunun gelmesinden müthiş korkuluyor. Çünkü çevrim bitimleri "dünyanın ve kozmosun yenilenmesi" anlamına gelir orta Amerika'da ve bu yenilenme süreci büyük yıkımların sonrasında yaşanır. Dolayısıyla hem zaman işlemeli, evrende işler yolunda gitmeli ve süreçler yaşanmalıdır, hem de bu süreçlerin bitiminden korkulmalıdır.

Açıklamak ve bir mantığa oturtmak çok kolay görünmüyor, ama aslında günlük yaşamda hepimizin tattığı bir paradokstur bu: Sürekli olarak zamanın işlemesini ister; okulu bitirmeyi, evlenmeyi, sonra çocuk sahibi olmayı, işimizde yükselmeyi iple çekeriz. Ama bütün bu süreç aslında sınırlı yaşam süremizin de giderek azalması anlamına gelir ve geçen zaman bizi ölüme yaklaştırır. Hem bunun farkındayızdır, hem de zamanın geçmesini istemeye devam ederiz.

Rahipler ve Okültizm

Maya, Toltek ve Aztek düşünce sistemleri, evrenin bitmeyen bir **yaratım-yıkım-yeniden yaratım** süreci içinde olması ilkesine bağlıdır. Küçük zaman çevrimleri, küçük çaplı değişim ve yenilenmelere, dolayısıyla görece daha küçük yıkımlara neden olur onlara göre. Ancak evrendeki çarkların asıl belirleyicileri, büyük dünya çağlarıdır. Yani, eğer İ.Ö. 3113'te dünya büyük bir değişimin ardından yeni bir çağa başladıysa, bu çevrimin bitimi olan 2012 yılında da aynı şey yaşanacak; eskiye ait her şey yerle bir olurken, büyük afetler sonrasında hayatta kalanlar yeni bir çağa tanıklık edeceklerdir.

Bütün bunların, gökyüzü gözlemciliği ve matematik saplantısı içindeki bir toplumun kültüründe, bütünüyle astronomik dayanaklara sahip olduğunu hiç unutmamak gerek.

Bütün eskiçağ toplumlarında astronom rahip ayrıcalığının sınıfsal üstünlük ve iktidar paylaşımıyla örtüşmesi, evrene ilişkin yalın gözlemlerle edinilmiş ve binlerce yıl boyunca biriktirilmiş bilgi parçacıklarının mistik faktörlerle gizlenmesi sonucunu doğurmuştur. Bu kritik ve belirleyici olguya, din ve bilimin ayrışma noktası diyebiliriz. İlginç bir biçimde, modern, pozitivist bilim adamlarının çoğu kez bu olguyu gözden kaçırdıklarına tanık oluyoruz. Sözgelimi yirminci yüzyılın büyük düşünürlerinden **Bertrand Russell** bile, din ile bilim arasındaki kutuplaşmanın köklerine doğru yaptığı yolculuğu modern çağdan geriye doğru giderek gerçekleştirdiği için, saptamalarında Ortaçağ Hıristiyanlığına takılıp kalıyor ve sanki en baştan beri var olan bir bilim-din karşıtlığı üzerinde duruyor ve diyor ki:.

"Din ile Bilim, toplumsal yaşamın iki yönüdür. Bunlardan birincisinin önemi, insan düşüncesinin tanıdığımız ilk basamaklarından başlar, oysa ikincisi eski Yunan'da, Araplarda bir ara belli belirsiz ortaya çıkmış, sonra on altıncı yüzyılda

birdenbire büyük bir önem kazanarak, o zamandan bu yana içinde yaşamakta olduğumuz düşünceleri, kurumları yoğura gelmiştir."

Bu düşünce, iki kritik önyargı içeriyor: Birincisi, bilimin "bir ara eski Yunan'da ve Araplarda görünüp kaybolan" bir disiplin olup, gerçek formunu Rönesans sonrasında ve esas olarak sanayi devrimiyle birlikte bulması. İkincisiyse, dinin en eski evren yaklaşımı olarak mistik değerlerle birlikte baştan beri var olması. Russell, bilim ve uygarlığı klasik Batı anlayışı içinde tanımlamaya eğilimli olduğundan, ilk bilimsel "çekirdeği" Yunan ve Arap toplumlarında görüyor ve bunu günümüz pozitivizminin kökeni olarak değerlendiriyor. Bir başka deyişle, Yunan öncesindeki eskiçağ kültürlerinin tümü, din egemenliği altındadır ve dolayısıyla din, bilimden önce ortaya çıkmış bir disiplindir.

Bütün düşünce sistemini, pozitivist yöntemle egemen din (yani Hıristiyanlık) arasındaki çelişki üzerine oturtan Russell, eğer kökene doğru yaptığı yolculuğu modern çağdan geriye doğru sürdürmek yerine, doğrudan kökenden, en eskiden başlamayı deneseydi, elbette çok farklı yerlere varırdı. Ne var ki bunu yapmış göründüğü "Batı Felsefesi Tarihi" gibi bir temel yapıtta bile aynı önyargıları süzgeç olarak kullanmıştır. Kurumlaşmış, köklü ve güçlü dinsel yapıların bilimin önündeki engellerin en büyüğü olduğu konusunda Russell haklıdır elbette; ancak onun düşündüğünün aksine, Hıristiyanlık, eskiden beri var olan bir dinsel motifin evrimleşmiş hali falan değil, bir doz daha ket vurulmuş versiyonudur. Önyargılardan sıyrılıp olgulara tüm çıplaklığıyla bakmaya çalıştığımızda şunu görürüz: İnsan davranışı ve güdüleri gözlemci, meraklı ve deneycidir –tıpkı bilim gibi.

Venüs'ün bilinmeyen serüveni

İçinde bulunduğumuz Beşinci Çağın başlangıcı, Mayalara göre İ.Ö. 3113 yılının Ağustos ayıdır. Gökyüzünün o günlerdeki görünümünü yeniden canlandırmayı sağlayan bilgisayar yazılımlarıyla takvimin başlangıcı olan 13 Ağustos İ.Ö. 3113 tarihine gittiğimizde, Venüs'ün sabah yıldızı olarak Aslan takımyıldızının ayakucunda yükseldiğini görüyoruz.

Şimdikinden daha farklı bir yörüngede olan Venüs, aynı doğrultudan yaklaşan bir başka büyük gök cisminin güçlü çekim etkisiyle, yörüngesinden çıkmış; dolayısıyla Quetzalcoatl bulunduğu yerden uzaklaşıp gözden kaybolmuştur.

Yörüngeden çıkışa neden olan çarpışmanın, dünyada da şiddetle hissedilen etkiler yarattığını kolaylıkla öngörebiliriz: Ürkütücü meteor yağmurları ve sisteme güçlü bir gök cisminin beklenmedik girişiyle ortaya çıkan, çekim etkisine bağlı gelgit olayları gibi. Sonuçta Venüs, bugün bildiğimiz yörüngesine oturmuş ve sabah yıldızı olarak yükselişi de kaosun bitimini, yeni çağın başlangıcını müjdelemiştir. Bu durumda bir sonraki soru belirir: Venüs'ü eski yörüngesinden "kovan" büyük ve güçlü gök cismi nedir? Başka bir ifadeyle, Quetzalcoatl'ı kovan Tezcatlipoca kimdir? Yanıtımız, okurun kolayca tahmin edebileceği gibi Nibiru/Marduk olacaktır; yani, güneşin çevresini 3661 yıllık sıra dışı yörüngesini tamamlayarak dönen, efsanevi onuncu gezegen.

Venüs, binlerce yıl önce, Mars ile Jüpiter arasındaki (bugün "asteroid kuşağı" olarak bildiğimiz) konumda, farklı bir yörünge izliyordu. 3661 yılda bir sistemimize yaklaşıp, her yörünge geçişinde ciddi sorunlara neden olan onuncu gezegen Marduk, sondan bir önceki geçişinde, Venüs'e tehlikeli biçimde yakınlaştı. Bu tarih, bizim Marduk'la ilgili yörünge hesabımıza göre yaklaşık olarak İ.Ö. 5310 olmalıdır. Yakınlaşmanın sonucunun, iki gezegenin doğrudan çarpışması olmasa bile, uydularının çarpışması, en azından çok tehlikeli yakın geçişleri olduğunu düşünmek mümkündür. Bu çarpışmalar sonrasında Venüs ciddi yaralar alıp yörüngesinden çıkarken, Marduk da olasılıkla uydularından birini kaybetmiştir; tıpkı, yeraltı suları canavarı timsaha bir bacağını kaptıran Tezcatlipoca gibi.

Çok büyük olasılıkla o muhteşem göksel olay kuşaklar boyu sözlü gelenekle aktarılmış; çarpışmadan itibaren geçen yıllarsa, olasılıkla, güneş yılını fark etmiş olan bilgelerce ağaç kütüklerine, tahta parçalarına ya da taşlara atılan çentikler aracılığıyla sayılmıştır: Tam iki bin iki yüz yıl boyunca, bir tür ritüel halinde yapılmış olmalıdır bu işlem. Bu çok uzun süre boyunca zaman zaman etkileri sertçe hissedilen göksel kaos, Venüs'ün dünyaya eskisinden çok daha yakın bir konuma gelmesi sırasında, altüst olan iklim dengeleri sonucu yaşanan bir büyük afetle, Tufan'la son bulmuştur. Kurtulanlar, atalarından aktarılan gelenekle çarpışmadan itibaren geçen yılları çentiklerle hesaplamayı sürdürürlerken, bu yeni büyük afeti de "ajandalarında" işaretlerler: Artık tufan da belirleyici bir olgu olarak dikkate alınmaya başlamış ve hesaplara dahil edilmiştir. Çünkü, bütün o korkunç sellere, kabaran sulara rağmen, bu olayın sonunda kaos sona ermiş ve yeni dönemin başlangıcının göklerdeki işaretçisi de Venüs olmuştur.

Bu veriden yola çıkarak, gezegenin ne zaman geri döneceği hesaplanır: **Bizim takvimimize göre 2012 yılına denk gelen bir tarihtir bu. O halde, söz konusu çevrimin tamamlandığı tarih, büyük depremler ve yıkımlarla gelecek bir dönemi işaretlemektedir yine.**

Ana Tanrıça'ya "hükümet darbesi"

Eski Mezopotamya ve Anadolu'daki ilk tarım yerleşimlerinde karşımıza çıkan "Ana Tanrıça" figürünün ardında "Ay kültü"nün olduğunu düşünmek için yeterince nedenimiz var. O hem gökleri parlak ışığıyla kat eden bir zaman ve verimlilik simgesidir, hem de doğurgan kadınlığın göklerdeki yansısı. (Ay'ın bir tam döngüsü olan 29.5 gün, en eski toplumlarda menstrüasyon-adet döngüsüyle özdeş görülmüştür.) Bu nedenle, güçlü ve saygın bir ilahi varlık olarak betimlenen (Anadolu ve Yakındoğu'nun çoğu yerinde yüzlerce örneği bulunmuş) heykelcik ve idollerindeki imajının, bölgedeki anaerkil yapıya ideolojik dayanak sağladığını belirtebiliriz.

Söz konusu kültün en yaygın olduğu antik yerleşimlerin başında, Konya'da Çumra yakınlarındaki **Çatalhöyük** gelir. 1961'de bölgede ilk kapsamlı kazı çalışmasını gerçekleştiren arkeolog James Mellaart, elde ettiği bulguları "Earliest Civilizations Of The Near East" (Yakındoğu'nun En Eski Uygarlıkları) adlı kitabıyla sunar bilim dünyasına.

"[Mellaart] 'Sanatın ilk ortaya çıkışı hayvan oymaları ve en yüce tanrı, Ana Tanrıça yontucukları biçiminde olmuştur' diye yazar. 'Yedi bininci yılda Çatalhöyük'te en büyük tanrı, Tanrıça'ydı' der."

Çatalhöyük ve (Burdur yöresindeki) Hacılar, Anadolu'daki eski yerleşimlerdir; ancak "tarih öncesi"nin Tanrıça kültü üstünlüğünü sergileyen kentlerine Anadolu'nun uzağında da rastlarız. Kenan bölgesinin en eski yerleşimi olan ve İ.Ö. 7000'lere dayanan Eriha (Jericho) kentinin ilk katmanlarına ait kazılarda o denli çok Tanrıça heykelciği bulunmuştur ki, kentte o dönemde Ana Tanrıça (ve muhtemelen Ay) kültünün egemen olduğu neredeyse kesindir.

Büyük tufanı izleyen dönemde, yaklaşık İ.Ö. 3000'lerde bölgede ilk büyük krallıklar oluşurken, toplumsal yapının erkek-egemen bir ideoloji çerçevesine doğru oturmaya başladığına tanık oluruz. Ancak yine de, güçlü tanrıça figürü ortadan kaybolmamış, astronomik ve doğal olguların örtülü versiyonu olan yerel dinlerin panteonlarında kendine sağlam bir yer bulmuştur.

Mezopotamya'da ağırlığını artıran erkek-egemen ideoloji uzantısında, göklerdeki değişimin biraz daha farklı algılandığını görüyoruz: Ay erilleştirilirken Venüs tanrıçayla eşleştirilir ve Marduk'la savaşan İnanna/İştar, burada "savaşı kaybetmiş" olarak değerlendirilir gizliden gizliye.

Babil Yaratılış Destanı, uzaklardan gelen büyük tanrı Marduk'un, güneş sisteminde (yani evrende) kaosa neden olan canavar tanrıça Tiamat'ı yenmesi ve iki parçaya ayırması üzerine kuruludur.

Ancak sorunlar, Tiamat'ın kimliğini sorgulamaya başladığımız zaman ortaya çıkar: Tiamat bir tanrıçadır, yani "dişi"dir. Erkek tanrı, yani Marduk, uzaklardan gelip onun karnını yarmış ve göksel savaştan rakibini iki parçaya ayırarak galip çıkmıştır. Kopan parça unufak olup, kozmosa dağılırken, geriye kalan büyük parçası da, çoğu yoruma göre bizim dünyamızı oluşturmuştur.

Sümer'de panteonda yeri bile olmayan, yalnızca Enki'nin oğullarından biri olarak sözü edilen Marduk'un hem en büyük tanrı payesine erişmesi, hem de onuncu gezegenle özdeşleştirilmesi, iki farklı dönüşümün de göstergesidir aslında: Mezopotamya'da bayrak ve taht Sümer krallarından Akat krallarına, yani Babil'e geçmiştir; sınıfsal yapıysa hızla tipik "köleci devlet" karakteristiklerini sergiler hale gelirken, cinsiyete dayalı dengeler de yükselen bir ivmeyle erkekler lehine ve kadınlar aleyhine değişmektedir.

Hermetik felsefenin tipik ilkelerini doğrularcasına, Ay bir hükümet darbesiyle el değiştirir, Venüs göklerdeki savaşı yitirirken, tanrıça kültürü ve kadınlar da yeryüzünde sahip oldukları konumdan uzaklaşırlar: "Yukarıda nasılsa, aşağıda da öyledir."

Tek tanrılı dinler, erkek-egemen dünyanın tanrı katında onaylanması için atılan büyük adımlardan biridir. Artık kadınlar bir daha tanrıça ya da kurtarıcı olamayacaklardır: Onlara en fazla "Kutsal Ruh"tan hamile kalıp Mesih'e analık etme payesi verilecek ya da Maria Magdalena gibi "yanlıştan dönen fahişe" rolü uygun görülecektir.

Eski Krallık döneminde Mısır'ın ezoteri ve kült merkezleri içinde en önemlisi, Heliopolis'tir. Bugün Kahire'nin varoşları arasında sıkışıp kalmış birkaç kalıntıdan ibaret olan bu büyüleyici bilgi ve felsefe merkezinin, İskender'in İ.Ö. dördüncü yüzyılda Mısır'ı işgali sonrasında kenti ziyaret eden Yunan düşünürlerini nasıl derinden etkilediğini yakından biliyoruz. "Piramitler Dönemi" olarak da anılan

üçüncü, dördüncü ve beşinci hanedanlar süresince Heliopolis ün ve prestijinin doruğundaydı. Mısır'a egemen olan teozofik çözümlemeler ve çok düzeyli olarak şifrelenmiş mitler, buradaki astronom rahiplerce üretilip, geliştirilirdi.

Heliopolis rahipleri tarafından kaleme alınan metinlerin en önemlileri, beşinci hanedan firavunlarına ait piramitlerin ve mezar odalarının duvarlarına yazılan ve bugün ejiptolojide genel olarak **"piramit metinleri"** adıyla bilinen kutsal yazıtlardır. Mısır'ın ünlü **"Ölüler Kitabı"**nı da bunlara dahil edebiliriz. Temel olarak bu metinler, evrenin varoluşuna ilişkin ezoterik yaklaşımları içeren ilahi ve dualardır. **Hermetik düşüncenin çekirdeğine de yine Heliopolis yazıtlarında rastlarız.**

Mısır ezoterik düşüncesinde, özellikle de Heliopolis felsefesinde çok temel bir yere sahip olan **Bennu kuşuyla** ilgili efsaneler başka mitolojilerde de benzeri biçimde karşımıza çıkarlar. Kökeni Heliopolis'e ait olan Bennu, **"küllerinden yeniden doğan"** ünlü kuştur. Hikaye size oldukça tanıdık gelebilir: Kendini kutsal ateşe atan ve yanarak ölen Bennu'nun küllerinden, onun bir parçası olan oğlu, yani genç Bennu yeniden doğar. Bu olgu eski Mısır'ın en temel düşünce sistemlerinde, ölümsüzlüğün ve yeniden doğuşun simgesidir ve Bennu'nun küllerinden kendi oğlunu (bir anlamda kendi gençliğini) yeniden yaratması, Heliopolis düşüncesinde Osiris'in parçalarından Horus'un dünyaya getirilmesi temasıyla özdeşleştirilir.

Daha da çarpıcı, Bennu kuşunun astronomik anlamında yatar: Küllerinden doğan efsanevi Yaratığın Mısır düşüncesindeki göksel karşılığı, Venüs gezegenidir! Dahası, Kutsal Ateş'te yandıktan sonra küllerinden yeniden doğup Heliopolis'e dönmesi, Orta Amerika mitleriyle bire bir örtüşürcesine "bir çağın bitişini ve bir diğerinin başlamasını" simgeler.

Osiris, göklerde Venüs gezegeniyle simgeleniyordu. İsis ile buluşabilmeleri için, "aynı yol" üzerinde bulunmaları ve kesişebilmelerinin gerektiği açıktır. Bunun anahtarını da, eski Çin metinlerinde buluyoruz: Venüs bir zamanlar ekliptikle belli bir açı yaparak kesişen farklı bir yörüngedeydi ve Sirius'a doğru yaklaşıyor, hatta onunla üst üste geliyordu. Onuncu Gezegen, yörünge geçişlerinden birinde onun üzerinde güçlü çekim etkisi oluşturarak, yerini değiştirdi. Olasılıkla, bu sırada yaşanan çarpışmada Venüs yara da aldı. Bilinen rotasından çıktıktan sonra gökyüzünde onu bulmak da zorlaştı. Bu arada, yörünge geçişini tamamlayan Onuncu Gezegen, yeniden uzaklaştı ve o da gözden kayboldu. Venüs yüzyıllar sonra yeniden kararlı bir dengeye geldi ve büyük olasılıkla bu olaydan önce dünyaya daha yakın konumda olan

Merkür'ü de güneşe doğru yeni ve farklı bir konuma ittikten sonra, bugün bildiğimiz yörüngesine yerleşerek, çok daha parlak biçimde sabah yıldızı olarak göklerde belirdi. Çarpışmayı izleyen dönemde, dünya yüzeyi belli yoğunluklarda göktaşı yağmurlarına da maruz kaldı. Bu nesnelerden biri, olasılıkla Mısır topraklarına düşmüştü.

Mitlerden üzeri örtülü unsurları ayıklayarak içerikleri deşifre ettiğinizde, alt alta yazılan bu bilgiler en azından bir tek şeyin altını net biçimde çizer: Oldukça eski bir dönemde, Venüs gezegeniyle ilgili çok sıra dışı bir olay yaşanmış olmalıdır göklerde. Dünyanın farklı yerlerinde "kutuplaşma-savaş-ölüm-yeniden doğma" temaları vurgulanarak anlatılan mitler, bu sıra dışı olayın Venüs'ün yörünge değiştirmesiyle sonuçlandığına dair ipuçları sunar. Böyle büyük ve güçlü bir karşılaşmayı, ancak bir tek gök cismi gerçekleştirebilir: Varlığıyla ilgili kuşkular her geçen gün azalmaya başlayan, efsanevi Onuncu Gezegen.

Bilim adamlarının, "çarpışan gezegenler" ya da "kuyrukluyıldızın çarptığı gezegen" modellerine nedense garip bir alerjileri ve tepkileri var. Oysa kimi büyük doğal afetleri ancak böylesi göksel olguların beklenmedik ortaya çıkışlarıyla daha makul, açıklanabilir hale getiriyoruz. Gezegenimizin tarihinde böylesi kozmik felaketlerin bulunduğunu, hatta bunların uygarlık tarihini bile yakından etkilediğini kabul etmek çok da zor olmasa gerek. Bundan 60 milyon yıl önce dinozorların nasıl ortadan yok olduğunu hala bilmiyoruz; yanıtın büyük olasılıkla asteroid çarpması türü bir felakette gizlenmiş olabileceği düşünülüyor. Çok daha yakın bir tarihte, Sibirya'nın kuzeyindeki Tunguzka'ya düşen bir göktaşının (kanıtlanamasa bile başka açıklama yok) binlerce mil uzaktan duyulacak büyüklükte bir gürültüyü nasıl çıkardığını ve çok büyük bir alanı nasıl yakıp yıktığını iyi biliyoruz. Niye 7-8 bin yıl önce yaşanan bir göksel çarpışmanın olası büyük etkilerini kabul etmek bu denli zor geliyor bilim adamlarına acaba?

Eğer geçen yüzyılın sonlarında Kohutek'i görmüş olmasaydık ve bir yerlerde eski bir yazıtta 75,000 yılda bir görülen büyük bir kuyrukluyıldızdan söz edilseydi, bunu "saf mitoloji" kabul edip başını çevirecekti modern uzay bilimcilerimiz. Oysa Kohutek gerçektir; modern insanın ortaya çıktığı İ.Ö. 73,000 dolaylarında dünyaya yakın geçmiştir; ardından yirminci yüzyılda bilim adamlarının gözleri önünde bir turunu daha tamamlamıştır ve 76,970 yılında yine dünyaya yakın geçecektir. Tıpkı, **Nibiru/Marduk gibi: İ.Ö. 5310'da, 1649'da dünyaya yakın geçmiştir ve 2012'de bir kez daha sistemimizde belirecektir.** İşin "komplo teorisi" boyutlarına yönelmenin anlamı yok; ama yine de, modern bilimin bu dev gezegenden

hiç de habersiz olmadığını, önceki bölümlerde Gezegen X arayışları ve IRAS'ın bulgularından söz ederken vurguladığımızı anımsatalım.

Dünyadan net olarak gözlemlenebilecek bir "göksel çarpışma" olgusunun, insanlık kültüründe ne denli belirleyici bir rol üstlenmiş olabileceğine ilişkin bir başka çarpıcı teori de, İngiliz araştırmacı Alan F. Alford'a aittir.

Beş bin yıl önceki Mezopotamya ve Hint kültürlerinden bu yana, dünyada var olan bütün gizem kültleri ve büyük dinler, gökyüzünde parçalanıp dağılan bir gezegenle ilgili mistik düşlere dayanıyordu Alford'a göre. Bu nedenle yeni teorisine, "patlayan gezegen kültü" (exploded planet cult) adını verdi. Her dini düşüncenin özünde bir biçimde "tanrının öldüğü ve göklerde yeniden dirildiği" imgesi bulunuyordu: Osiris'ten, İsa'ya dek. Bu motif, insanın dünyevi varlığına karşılık tanrının (ya da tanrıların) göklerdeki ölümsüzlüğü fikrinin anahtar temasıydı.

Aford gerçekten göz kamaştırıcı bir çalışma gerçekleştirmişti "When The Gods Came Down"da. Yüzlerce doküman, mit ve kutsal metinde iz sürmüş; yoğun emek ürünü bir araştırmanın ardından, eskiçağ düşünce ve inanç sistemlerinde karşımıza çıkan muğlak kavramların tümüne "patlayan gezegen kültü" çerçevesi içinde yanıt getirmişti. Eski ve Yeni Ahit kitaplarını da içeren araştırması, modern kültürel antropolojinin "çizgisel tarih" anlayışı içinde çoktanrılılıktan daha "ileri" bir aşama olarak değerlendirdiği "tektanrıcılık" (monotheism) fikrinin aslında yalnızca soyutlama (daha doğrusu "şifreleme") düzeyi olarak daha "ileri" olduğunu; ana fikrin bütünüyle eskiçağ antik dinlerinden geldiğini yadsınamaz biçimde ortaya koyuyordu. Bu çözümlemeleri sırasında, özellikle Yeni Ahit'le ilgili yorum ve çeviri hatalarını da bulup bunlara dikkat çekmesi, bulanık görünen kimi noktaların daha açık ve anlaşılır hale gelmesini sağlıyordu. Sözgelimi, Hıristiyan düşüncesinde "Tanrının Oğlu" olarak nitelenen İsa'dan Yeni Ahit'te **"İnsanoğlu**" adıyla söz edilmesi böylesi karmaşalardan biriydi ve Alford'a göre doğru terim **"İnsanın tohumu"** olmalıydı: Çünkü insanın tohumu, bu gezegene dünya dışından gelmişti eski düşünce ve inanç sistemine göre. Onu, Tanrı getirmişti. O halde "insan suretinde" dünyaya inen Tanrının oğlu, milyonlarca yıl önce gerçekleşen "tohumun ekilmesi" olgusunun da temsilcisiydi.

Genesis gibi, çok daha eski metinlerden ödünç alınıp "şifrelenerek" oluşturulmuş bir metin, bize ondan en az üç bin yıl daha eski bir düşüncenin çekirdeğiyle ilgili fikir verebilir mi?

Ya bütünüyle üzeri örtülmüş mitlere, yani göksel olayların kişileştirilmiş kahramanlarla yeniden yazılmış efsanelerine rastlarız ya da doğrudan doğruya yaratılışın nasıl olduğuna ilişkin dini ve felsefi metinlere. Bunların hiçbirinde, "patlayan bir gezegenin kendi parçalarından diğer bütün gök cisimlerini yarattığı"na benzer bir temayla karşılaşmayız. O halde kaynak olarak bu eski metin ve düşünceleri kullandığından çok büyük oranda emin olduğumuz Eski ahit'te artık hala Kabbalistik küçük harf oyunlarıyla "derin sırlar" bulmaya çalışmak anlamsızlığın da ötesindedir. Evrenin varlığına ilişkin felsefi "gerçek köken"in ancak, mümkün olan en eski metinlerde ve düşüncede gizli olabileceği varsayımından yola çıkarak, Eski Ahit'i yalnızca kimi kaynaklarla karşılaştırılacak yardımcı bir referans unsuru olarak görebiliriz. Hele Pers gizemiyle beslenmiş ve Yunan efsaneleriyle çeşnilendirilmiş eski Essene düşüncesinin, Roma'da sentetik bir biçimde yeniden düzenlenmesiyle oluşturulduğunu bildiğimiz Yeni Ahit, "kökene yönelik" bir kozmolojik araştırmada asla birinci elden kaynak kabul edilemez.

Alford'ın dinle fazla yakınlığı olmamasına rağmen "Sitchin Sendromu"nun etkisinde kalmayı sürdürerek eski ve Yeni Ahit'i "birincil kaynaklar" olarak görmesi, ölü doğan bir teori çıkarmıştır ortaya. Hüzün, buradadır.

Sonuçta, din ve mitolojinin kökeninde şifrelenmiş göksel olguların yattığını söyleyen Alford'ın tezleri, önemlidir. Eski metinlerden yola çıkarak güneş sistemimizde bir Onuncu Gezegen'in varlığını çarpıcı kanıtlarla sergileyen Sitchin'in tezleri de önemlidir. Venüs'ün yörünge düzensizliğiyle ilgili eskiçağ kayıtlarını fark eden ve buna dikkatleri çeken, ayrıca Exodus benzeri olaylarda dünyayı şiddetle etkileyen bir katastroftan başka bir açıklama alamayacağını cesurca vurgulayan Velikovsky'nin tezleri de önemlidir. Her birinde ayrı ayrı gedikler bulabilir ve (kendi açınızdan) çürüttüğünüzü düşünebilirsiniz. Ama bu üç önemli anafikir, evrenle ve eskiçağ tarihiyle ilgili yeni ve devrimci bir konsepte ulaşma yolunda atılmış, değerli adımlardır.

Venüs: "Dünyanın İkizi"nin acılı tarihi

Güneş ve Ay'dan sonra en parlak gök cismi olan bu gezegen, tanrısal güzellikle sık sık özdeşleştirilmesine karşın, son elli yıldaki bulgularımızın bize sunduğu sonuçlara göre, bir "cehennem"i andırmaktadır. Kütle, boyut ve yoğunluk açısından dünyaya son derece yakın değerlere sahip olan ve bu nedenle "kardeş gezegen" olarak

görülen Venüs'ün hiçbir yaşam biçimine olanak vermeyecek biçimde sıcak oluşu, yalnızca güneşe bizden daha yakın olmasından kaynaklanmaz. Güneşe ondan çok daha yakın olan Merkür bile, hiç değilse "gece olduğunda", Venüs'ün yanında "serin bir gezegen" olarak kalır. Bunun nedeni, Venüs'ün bütün çevresini yoğun ve kalın bir tabaka halinde saran atmosferidir.

Yoğun ve kalın atmosferi, Venüs'e yönelen meraklı bakışlardan gezegen yüzeyini gizleyen bir engel olmakla kalmaz, son derece güçlü bir "sera etkisi" yaratarak ısıyı da içerde hapseder. Bu nedenle, gezegende, yüzey sıcaklığı 480 dereceyi bulmaktadır.

Neredeyse yüzde 96 oranında karbondioksitten oluşan bu atmosferde herhangi bir canlı varlığın soluması elbette mümkün değil. Buna anormal yüzey sıcaklığını da eklediğimizde, Venüs'e, inceleme amaçlı insanlı bir uzay yolculuğunun şimdilik epey uzak bir düş olduğunu söyleyebiliriz.

İlk yüzey fotoğraflarıysa, 1975 yılında yollanan, Sovyet Venera uzay sondasından geldi. Bildiğimiz anlamda fotoğraf değil, yüzeye gönderilmiş radar dalgaları ölçülerek çıkarılan yüzey haritalarıydı. Yoğun atmosfer nedeniyle yörüngede kalarak Venüs'ün yüzeyini fotoğraflamak mümkün değildi zaten. Elde edilen verilere göre çıkarılan haritalar, Venüs'te çok sayıda büyük kıta olduğunu ortaya çıkardı; bir de, yüzeyde sıra dışı bir volkanik etkinlik olduğunu.

Daha sonra, "Magellan" uydusu Venüs'e Ağustos 1990'da ulaştı. Kalın atmosfer katmanlarını ve bulutları delmek için radar kullanan uydu, gezegenin bir haritasını hazırladı. Birçok krater, hala lav püskürten volkanlar, birbirinden kilometrelerce uzak ve paralel parlak kırık çizgilerin bulunduğu bölgeleri gören bilim adamları çok şaşırdılar. Bu kuvvetli jeolojik aktivitenin kaynağı halen bilinmiyor."

Dönüş hareketi, bütün gezegenlerin tersine, batıdan doğuya doğru değil, doğudan batıya doğrudur. Yani eğer Venüs'ün yüzeyinde "sabah olmasını" bekleyen biri olsaydınız, güneşin ufukta doğuşunu görmek için doğuya değil, batıya dönmeniz gerekecekti. Her şeyiyle ters, aykırı, garip, ürkütücü bir gezegenden söz ediyoruz yani.

Laplace'ın klasik nebula teorisine göre güneş sisteminde merkeze yakın gezegenler, uzak olan gezegenlerden daha gençtir. Bu durumda Dünya'nın Mars'tan, Venüs'ün de Dünya'dan daha genç olduğu söylenebilir.

Genel kurama göre gezegenler yaşlandıkça dıştan başlayarak soğuma ortaya çıkar ve kabuk giderek kalınlaşıp sertleşir. Bundan 100 milyon yıl önce, gezegenimizin yüzeyi bugünküne oranla çok daha hareketli ve istikrarsızdı. Bir milyar

yıl önceyse, muhtemelen değil görmek, düşünü bile kurmak istemeyeceğimiz kadar dehşet verici bir yerdi. Yaşlandıkça, dünyamız da görece daha sakin bir gezegen haline geldi –tabii yalnızca yüzey hareketleri açısından!

Gezegen, bundan 7300 yıl öncesine dek, bugünkünden oldukça farklı ve çok daha geniş çaplı bir yörünge üzerindeydi ve bu yörünge ekliptikle çakışmıyor, 40 derece kadar sapma gösteriyordu. Konumu, muhtemelen Mars ile Jüpiter arasında, bugün "asteroid kuşağı" olarak bildiğimiz yerdeydi ve olasılıkla, bir de uydusu vardı çevresinde dönen. İ.Ö. 5310'da, uzayın derinliklerinden çok uzun bir eliptik yörünge çizerek gelen Onuncu Gezegen, Nibiru/Marduk, oldukça tehlikeli bir yakın geçiş gerçekleştirdi ve Venüs'ün bütün dengesini bozdu. *(Büyük bir olasılıkla bu olay, Nibiru/Marduk'un sicilindeki tek "sabıka kaydı" değildir. Merkür'ün yapısını inceleyen bilim adamları, bu gezegenin milyonlarca yıl önce en az iki kez, kendisi büyüklüğünde bir gök cismiyle çarpıştığını ve bu nedenle yüzeydeki metallerin çekirdeğe gömülerek gezegenin "sıvı çekirdek"ten yoksun kaldığını düşünüyorlar. Bu çarpışmayı gerçekleştirmeye en uygun adayın, Nibiru/Marduk'un uydularından biri olduğu düşünülebilir.)*

Diğer yandan, sistemin içlerine doğru başlayan beklenmedik hareket, Venüs'ü, ilkin Mars'la tehlikeli biçimde yakınlaştırdı, ardından da Dünyamızla yakın bir geçişe zorladı. Bu sırada gezegen, çarpmanın sonucunda oluşan moloz, artık ve toz bulutlarını da birlikte sürüklüyordu göklerdeki garip yolculuğunu sürdürürken. Başka bir deyişle, "Tüten Yıldız" imgesine son derece uygun bir görünüm veriyordu. Güneşin de yoğun çekim etkisiyle gökyüzünde iki bin yıl kadar süren bir "güçler savaşı" yaşandı ve sonunda Dünya tarafından itilip Güneş'in çekim gücüne yakalanan Venüs, Merkür ile Dünya arasında, bugün bildiğimiz konumuna oturdu. Daha önce maruz kalmadığı yoğun bir gelgit etkisini, şimdi de Güneş'ten alıyordu ki, bu da jeolojik hareketin hızını yitirmemesine yol açtı.

Çarpmanın ve eski yörüngesinden çıkmanın bir büyük etkisi de, gezegenin dönüş hareketinde görüldü. "Astronomlar Venüs'ün 'ters yönde dönüş" hareketini 'oldukça dikkat çekici' buluyorlar. Genellikle kabul edilen açıklama, tarihin belli bir noktasında –olasılıkla dev bir asteroid ya da kuyrukluyıldız tarafından- gezegene şiddetle çarpıldığı ve bunun etkisiyle dönüşünün bir an için durup, ardından 'ters yöne doğru devam ettiği' yolunda. Bu felaketin milyarlarca yıl önce, güneş sisteminin ilk oluşum aşamalarında yaşanıldığı düşünülmekle birlikte, böylesi bir çarpışmanın çok daha yakın tarihli olduğuna ilişkin de işaretler var."

Çağlar Takvimi-Sayıların Gizemi

Aslında her şey, alfabelerin oluşmaya başladığı dönemde simgelerin yalnızca "harfler" için yaratılması, sayısal işlemler için ayrı bir rakam seti oluşturulmamasıyla ortaya çıktı diyebiliriz. Bu durumda, Yunan ve Fenike alfabelerinde (daha sonra da İbrani alfabesinde) harflere karşılık gelen işaretler için, düzgün bir sıralamayla sayısal değerler de belirlendi. Sözgelimi Yunan alfabesinin ilk harfi Alfa'nın sayısal değeri 1; beşinci harfi Epsilon'un da sayısal değeri 5'ti. Tıpkı, "Roma rakamları" dediğimiz sayısal simgelerin aslında Latin alfabesinin harfleri olması gibi bir şeydir bu. Latin alfabesinde M harfinin değeri 1000, C harfinin değeri 100, D harfinin değeri 500'dür.

Süreç içinde harfleri kullanarak, çok büyük rakamları bile yazabilmek mümkün hale gelmişti. İşte bu pratik yöntem, harfler ve rakamları bir tür "şifre oyunu" gibi aynı amaçla kullanmayı başlatınca, "sayı gizemciliği"de kendiliğinden ortaya çıktı.

İsa'dan önce ilk yüzyıla ait olduğu sanılan ve Ölü Deniz Yazmaları olarak bilinen Kumran belgelerinde, İbrani harflerinin sayılama sistemi olarak kullanılmasının ilk örneklerine rastlanması, iki şeyi ortaya koyması açısından önemlidir: Birincisi, bu belgelerden, alfabetik rakamların İbrani tarihinde ilk kez Hıristiyanlık çağının şafağında kullanılmaya başladığını anlarız. İkincisiyse, Hıristiyanlığın ilk çekirdeğini oluşturan ve Yeni Ahit'e zemin yaratan Kumran'daki essene mezhebi mensuplarının, sayı gizemciliğiyle tanışmış oldukları sonucu çıkar bu bilgiden. Bu durumda, Yuhanna'nın Canavar'la ilgili bilmecesini çözmek için meraklıların "666 sayısal değerini tutturan isim" peşinde koşmaları, bir ölçüde anlaşılır hale gelir.

Bir başka örnek, yaratılışa ilişkin ayetlerden seçilebilir: "Tanrı'nın Havva'yı, Adem'in kaburga kemiğinden yarattığı"na ilişkin ifade, sayı gizemcilerine göre bu durumu matematiksel olarak da açıklar. Tanrı'nın bilinen adlarından Yahve'nin (YHVH) sayısal değeri, 26'dır. Adem'in adı 45'e, Havva'nın adı da 18'a eşittir bu hesaba göre. İki ismin sayısal değerleri arasındaki fark, Tanrı'nın rakamı olan 26'ya eşittir.

Mezopotamya'nın tüm kültürlerine egemen olmuş matematik ve sayılama sisteminin (belki kurucuları olmasalar bile) ilk yaygın kullanıcıları, bölgede Tufan sonrası kurulmuş olan ilk büyük uygarlığın sahibi diyebileceğimiz Sümerler. Sayı sayma ve çoklukları ifade etme ya da hesap yapma gibi işlemlerde, en erken dönemden beri Sümerlerin "altmışlı" (sexagesimal) olarak adlandırılan bir sistem kullandıklarından söz edilmektedir. Nasıl bizim sistemimiz 10 tabanını esas alıyorsa ve nasıl Orta Amerika uygarlıkları sayı sistemlerinin temeline 20 rakamını yerleştirdilerse, Sümer uygarlığı da bütün matematik anlayışının merkezine 60'ı oturtmuştu. Bunun net ve makul bir açıklamasını yapamıyoruz. Onlu sistem söz konusu olduğunda el parmaklarının sayısı açıklayıcı olabilir; Mayaların yirmili sistemlerinde ise işe el ve ayak parmaklarının toplamı olarak bakabiliriz. Ancak 60 sayısı için böyle bir doğal/mantıksal açıklama bulmak çok güçtür.

Onlu sistemin kolaylığına alışmış olan bizler için hesaplama sisteminin temeline 60 gibi "garip" bir rakamı yerleştirmek biraz şaşırtıcı gelse de, biraz düşününce günlük yaşamımızda Sümer mirasını yoğun olarak kullanmaya devam ettiğimizi fark ederiz:

"Bizim kültürümüz de böyle bir tabanın izini görülür biçimde korumuştur; çünkü zaman ölçüsünü saatlerle, dakikalarla, saniyelerle, yay ve açı ölçülerini derecelerle, dakikalarla, saniyelerle dile getirirken hala onu kullanıyoruz."

Sina Çölü'nden Kudüs'e

Yahudi tarihinde "kavim olma" duygusunu formüle eden temel fikrin, bizim teorimize göre İsa'dan önce 17. yüzyılın ortalarındaki "Mısır'dan Çıkış" fikrinde yattığını ve bunun yazıya geçirilmiş hali olan Eski Ahit'in Exodus kitabının aslında İ.Ö. 1650'de Nibiru/Marduk'un yörünge geçişi sırasında yaşanan facialardan kaçan göçebe kabileleri anlattığını belirtmiştik. Eski Ahit mitlerinde kırk yıl Sina çöllerinde dolaştıktan sonra "Söz Verilen Topraklar"a giren ve yoluna çıkan kentleri "RABBİN yardımıyla" fetheden İbranilerin yaşadıkları inişli çıkışlı, kronikleşen bunalımlarla dolu günler anlatılır. Sözü edilen tarihlerde yerleşik yaşamı hiç denememiş olan bu göçebe halkın bir yazısı da yoktu; dolayısıyla tarihlerinde çok önemli bir dönüm noktasını oluşturan "Mısır'dan çıkış" hikayeleri, aradan uzun yüzyıllar geçtikten ve yazı İbrani yaşamına girdikten sonra Yahve rahipleri tarafından kaleme alınmaya başladı.

Bir Hitit kadını olduğu Eski Ahit'te belirtilen Bat-şeba ile evlenen Davut'un bu evlilikten doğan oğlu Süleyman, İsrail tahtının varisi de olacaktır aynı zamanda. Davut'un ölümüne yakın iktidar boşluğunu fırsat bilen Adoniyea ile kısa süreli bir çekişme yaşansa da, sonunda taht Süleyman'ın olur Eski Ahit'e göre. Filistinlilere karşı kazanılar zaferin öncesinde Tanrı'ya verilmiş sözü yerine getirmek de, Davut'un oğlu Süleyman'a kalacaktır: Yahve için bir büyük "ev" yapmak.(Süleyman Mabedi)

"Ve Kral Süleyman'ın RAB için yaptığı evin uzunluğu altmış arşın ve genişliği yirmi ve yüksekliği otuz arşındı. Ve evin mabedi önünde olan eyvanın uzunluğu evin genişliğine göre yirmi arşındı; ve onun genişliği evin önünde on arşındı." (Krallar I, 6:2-3)

Süleyman'ın yaptırdığı tapınak, yalnızca Davut zamanındaki Filistin zaferinden doğan bir minnet borcunu karşılama işlevini yerine getirmiyordu. Aynı zamanda bu tapınak, ülkenin gücünün de temsilcisi de olacaktı, çünkü o Tanrının eviydi artık ve bu da Tanrının İsrail'de, hep onlarla birlikte oturacağını gösteriyordu. Güçlü tanrısı başkentin içinde olan bir ülkeye, kim saldırabilirdi ki?

Yapımı yedi yıl sürdüğü belirtilen tapınağın iç odasına, İsrail'in kutsal Ahit Sandığı yerleştirildi. Bu, içinde Yahve'nin olduğuna inanılan ve çölde Musa'ya en ince ayrıntısına dek tarif edilerek yapılmış, altın Kerubilerle süslü, gösterişli bir ahşap sandıktı anlatılanlara göre. O güne dek gittikleri her yerde bir çadırın içinde özenle korunmuştu; artık Süleyman'ın yaptırdığı tapınakta saklanacaktı. Tapınaktan sonra bir de kendine büyük saray yaptıran Süleyman'ın, komşu ülkelerle girdiği ticari ilişkiler ve çevre bölgelere yaptığı seferler sayesinde (ve elbette Yahve'nin yardımlarıyla) İsrail'i bölgenin en zengin ülkelerinden biri yaptığı anlatılır Eski Ahit'te.

"İbranilerin Şeytan fikri, Tekvin'in yazılış tarihleri arasında, yani yaklaşık olarak İ.Ö. VI. Yüzyıl'la İ.S. I. Yüzyıl arasında değişir. Bu olgu önceden ortaya çıkarılmıştır: Şeytanlar Yahudiliği İ.Ö. 150 ile 300 arasında işgal etmişlerdir."

Oldukça temel bir yeniliktir bu: Tanrının ezeli düşmanı olarak kötülüğün temsilcisi güçlü Şeytan figürü, Yahudiler arasında sempatiyle karşılanan muzaffer Perslerin dinlerinden, derhal ithal edilecektir; çünkü matematikte negatif sayıların varlığı kadar önemli bir işlev görmekte ve boşlukları doldurmaktadır Şeytan. Demek ki, Tanrı kötülüğün temsilcisi bu sefile yeryüzünde, insanlar arasında zafer kazanması için geçici sürelerle izin vermiştir.

Efsane hareketinin, hem Yahudi hem de Hıristiyan düşüncesinde dönüm noktası oluşturacak bir çekirdek yarattığını, eğer 1947 yılında Ölü Deniz yakınlarındaki Kumran mağaralarında bunlara ait yazmalar toprak kaplar içinde bulunmasaydı, bilinçli olarak tarihten silinmeye çalışılan bu ilginç mezheple ilgili yalnızca küçük ipuçlarına sahip olacaktık. Şimdi, bu rastlantısal buluşun sayesinde, o döneme büyük oranda ışık tutabiliyoruz. Eski Ahit'in kimi parçalarının yanı sıra "Enoch'un Kitabı" ve "Jübileler Kitabı" gibi Kutsal Kitap'tan din adamlarınca çıkarılıp aforoz edilmiş yazmaları içeren bu külliyat, son derece ciddi ve köktenci bir muhalif grubun 2100 yıl önce Yahuda'daki varlığını ortaya koyuyor; hatta çok daha fazlasını.

Sekizinci yüzyıl başlarında Asurlular tarafından kuzeydeki krallığın yok edilmesinden sonra, İbrani mirasını bütünüyle Yahuda Krallığı'nın üstlendiğini görüyoruz. Bu, söz konusu halkın tarihinde, Filistin ve Kenan'a yerleşilmesinden sonra yaşanan ilk büyük kopuştur. Bu tarihten itibaren İbrani kültürüne, "12 Kabileden biri" olan muhafazakar Yahuda kabilesi egemen olacaktır. Nedir bunun anlamı? Her şeyden önce, Eski Ahit bütünüyle Yahuda'nın egemen din adamlarınca derlenip yazıldığı için, kuzeydeki İsrail krallığının halkı "RABBİN gözünde kötü olanı yapan sapkınlar" olarak sunulur. Yahve'nin İsrailoğullarının tek ve en büyük tanrısı olduğunu vurgulamak için, Eski Ahit'te Exodus bölümü El Şaday ile Yahve'yi özdeşleştirecek biçimde elden geçirilir. Sözgelimi Yahve Musa'ya şunları söyleyecektir:

"Ben RAB'im ve İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a El Şaday olarak göründüm; fakat onlara Yahova ismimle malum olmadım." (Çıkış 6:2-3)

Bunun anlamı açıktır: Güneydeki fundementalist Yahudi din egemenleri, El Şaday ile Yahve'nin aynı Tanrı olduğunu vurgulayarak İsrailoğullarının bütün mirasını tek bir noktada birleştirip ellerinde tutmak istemişlerdir.

Esseneler, Kutsal Kitap'ın tahrif edildiğini ve hayatın bu ilahi buyruklara göre yaşanmadığını ileri sürerek, iktidardaki egemen Yahudi dinsel düşüncesiyle bütün köprüleri atmışlar ve kendi kutsal yazılarına dönmüşlerdi. Onlara göre, bu sapkın iktidarın İsrailoğullarını sürüklediği felaketten onları kurtarmak üzere, Tanrı bir "Mesih" gönderecekti. Bu Mesih, Daniel'in sözünü ettiği "Günlerin Sonu"nun da kahramanıydı ve yeni Yahudi Kralı olarak tahta çıkacaktı. Onun gelişi, İşaya peygamberin kehanetlerinde de net biçimde belirtilmişti:

"Bunun için RAB kendisi size bir alamet verecek; işte bakire gebe kalacak ve bir oğul doğuracak ve onun adını İmmanuel [Tanrı Bizimle] koyacak." (İşaya 7:14)

Esseneler, inzivaya çekildikleri Kumran mağaralarında, giderek "dünyanın sonu"nun çok yaklaştığına iyiden iyiye inanmaya başlarlar.

Paul Sumner'a Kumran metinleri, İsa ve havarilerinin öğretisinin ana kaynağını oluştururlar. "Adalet Sahibi" denen kişinin İsa'nın prototipi olduğunu görmek de zor değildir: Bu gizemli lider de Kumranlı seçkin bir "öğretmen/rahip"tir ve taşıdığı unvan, sonradan İsa için de kullanılmıştır. "Mesih" sözcüğünün dilbilimsel kökleriyse, İşaya peygamberin vahiylerinden bile eskidir aslında. İbrani dilinde "kutsal yağ sürülerek yağlanmış kişi" anlamına gelen "Maşiah" sözcüğü, Eski Ahit'in Yunanca'ya çevrilen versiyonlarında da bütünüyle aynı anlamı vermek üzere "Hristos" biçiminde kullanılır.

Alford, Yeni Ahit'te İsa için "İnsanın Oğlu" nitelemesinin kullanıldığını; ancak bir hayli kafa karıştırıcı görünen bu deyişin doğru kökeninin "İnsanın Tohumu" olması gerektiğini vurguluyordu. En eski düşünce ve inançlarda, yeryüzündeki yaşamın "göklerden geldiğine" ilişkin etkin bir yargının bulunduğuna da dikkatimizi çekiyordu Alford.

Beklenen "Mesih", sonradan Hıristiyanlıkta sunulduğu gibi "sembolik bir krallık" unvanıyla gelen "spritüel bir kurtarıcı" falan değil, somut olarak tahta çıkacak bir Yahudi kralıydı; çok eski çağlardan taşınan bir gelenekle fallik güç ve bereket simgesinin, yani göklerden düşen taşların yerini almış, tıpkı o taşlar gibi kutsal yağlarla meshedilen bir Başrahip, Öğretmen ve Kral'dı yani. Bir başka deyişle, "İnsanın Oğlu"ydu.

Birinci yüzyılın ortalarında Essene düşüncesi bir yandan Yunan diliyle Anadolu'da taraftar bulmaya çalışmakta, bir yandan da Yahuda'da "yeraltına geçerek" muhalefetini ısrarla sürdürmektedir.

Yahudi Krallar ve din adamları oligarşisi büyük oranda iç egemenliklerini Roma gölgesi altında da olsa sürdürürken, Yahuda'da bir Mesih'e duyulan inanç ve özlem giderek büyür.

Anadolu'ya ve Kuzey Suriye'ye, Batı İran'a sığınmış Essenelerin ikinci kuşağından itibaren, Mesih düşüncesi uzaklarda yaşamaya başlamıştır artık. Yahuda Roma'nın ellerinde yavaş yavaş bütün bağımsızlığını yitirir ve İ.S. 60'da başarısız bir ayaklanma girişiminin ardından Kudüs yerle bir edilirken, Kumran mağaralarında filizlenen bir düşünce, yaklaşık iki yüzyıl sonra Anadolu'da Yunan diliyle yazılan kutsal metinler ve Ermiş Paulus gibi inançlı sözcülerin ateşli vaazlarıyla, küçük mütevazı tapınaklarda Hıristiyanlığı biçimlendirmektedir. Yunan düşüncesinden

derin biçimde etkilenen ve aslında ateşli bir "Mesihçilik" karşıtıyken Hıristiyanlığın bayraktarlarından biri haline gelen Paulus, büyük olasılıkla Mitra kültünü yeni inançla harmanlamaya çalışan ilk din adamıdır.

Roma imparatorluğu, yüzyıllar boyunca egemenliği altında bulundurduğu toprakların yerel inançlarını ve kültlerini doğrudan ithal edip onları garip sentez işlemlerinden geçirerek tanınmaz hale getirme konusunda sağlam bir gelenek oluşturmuştu. Dolayısıyla, hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde, Mısır'ın İsis kültünün ya da Perslerin Mitra'sının başına gelen, Yahudi kültürünün içinden doğmuş "İlk Kilise"nin, yani Essene kaynaklı Hıristiyanlık çekirdeğinin de başına geldi:

"Kudüs'ün İ.S. 70'deki düşüşünden itibaren Hıristiyanlık denilen inanç, Yahudi orijiniyle yollarını ayırmaya başladı ve kısa süre içinde Yehoshua [İsa] adlı kahramanla ilgili bütün görüntü, yabancı mitler ve efsaneler içinde kayboldu. Eski pagan hikayeler derlenip, halkının kurtarıcı kralı olmaya çalışan bir adamın hikayesi haline getirildi. Roma'da, Romus ve Romulus'un hikayesi, iki başka Tanrı, büyük azizler Peter ve Paul için yeniden anlatılır oldu. Güneş Tanrısı Sol'un doğum günü 25 Aralık'tı ve bu tarihin İsa için de uygun olduğu düşünüldü, böylece büyük Tanrılar aynı bayram gününde anılabileceklerdi. Şabat, cumartesiden, Güneş Tanrısı'nın günü olan pazara kaydırıldı ve güneş sembolü, Tanrı ve azizlerinin başlarının arkasındaki haleye dönüştürüldü."

Roma, bütün gücü ve ihtişamına karşın zor günler yaşamaya adaydı ve bu durum tahtında çok rahat olmayan Konstantin'in büyük bir ileri görüşlülükle imparatorlukla özdeşleşecek yeni bir dini geleceğe ilişkin olası yararını fark etmesini sağlamıştı. Dördüncü yüzyılın başlarında Küçük Asya ve Ege kıyılarındaki Roma toprakları üzerinde Mitra dininden sonra en yaygın inanç, Hıristiyanlıktı. Ne var ki, Yahudi kültürü içinde doğan ve sonra ondan kopan Esseneli Mesih inananları, kendi aralarında en az elli parçaya bölünmüşlerdi ve bu grupların her biri, diğerlerini "sapkın" ya da "dönek" olmakla suçluyordu. Dolayısıyla, Kudüs'teki "İlk Kilise"nin Roma iktidarı eliyle dağıtılmasından sonraki 250 yıl içinde birlikten ve bütünlükten oldukça uzaklaşan; sekter grupların tartışma, hatta kavga konusu haline gelmiş Hıristiyanlık, hem geleceğinin parlak olduğuna ilişkin sinyaller veriyor, hem de büyük bir dağınıklığı yaşıyordu.

Kaderin garip bir cilvesi sonucu, ilk kilisenin dağılmasına yol açan Roma, ikinci ve en kalıcı kilisenin de kurucusu oldu. Konstantin, dağınık Hıristiyan gruplarını bir araya getirerek ondan yeni bir "devlet dini" yaratma fikrini, hem kendi konumunu

güçlendirecek, hem de Roma'da asayişi sağlayacak büyük bir yenilenme olarak görüyordu. Bu amaçla, Konsey'i, Hıristiyanlığın en yaygın olduğu topraklarda, Anadolu'da toplayarak daha işin başında bir iyi niyet gösterisine girişti. Ardından, ülkedeki belli başlı Hıristiyan grupları arasında en kalabalık olanların liderlerini, iznik'e çağırdı.

Ostrogorsky, **İznik'teki konseyde**, üzerinde büyük tartışmalar kopan ana konunun "Baba" ile "Oğul"un aynılığı ya da ayrılığı olduğunu vurguluyor. İznik'le ilgili belgelere göre İskenderiyeli rahip Arius ve onu destekleyenler ("Aryanlar" olarak bilinen grup), iki ilahi unsurun ayrılığını, dolayısıyla Mesih'in Tanrı olamayacağını savunuyorlardı. Ne var ki Konstantin'in de ağırlığını koymasıyla Arius konseyde yenilgiye uğradı ve **İsa'nın Tanrılığı büyük bir çoğunlukla kabul edildi.**

Babil sürgününden taşınıp getirilen bilgilerle Kudüs ve Kumran'da "ikinci bahar" yaşamış olan Yahudi fundementalist Mesihçiliği, Anadolu sürgünündeki serüvenini roma topraklarında noktalıyor ve mitracılıkla harmanlanarak eklektik, paradokslarla dolu, üzerinde yüzyıllar boyu tartışmalar kopacak bir resmi din haline geliyordu.

Bu, büyük Roma Kilisesi'nin de kuruluşuydu ve on beşinci yüzyılda Batı'da "Katolik", Doğu'daysa "Ortodoks" adları altında kesin bir ayrışmayla ikiye bölünene dek, zaman zaman şiddetlenen, zaman zamansa uyumaya terkedilen, siyasi manevralarla karışık "iman çatışmalarını" yaşayacaktı bu kilise.

İznik Konseyi'nde, dinin çabuk yayılmasını sağlamak üzere hayli büyük kitlesi olan Mitracılıktan da bazı unsurlar ödünç alınarak, temel ilkeler netleştirildi. Baba-Oğul-Kutsal Ruh üçlemesi (Trinity), Kilise'nin yapısı ve örgütlenişi, İncil'e girecek anlatıların (gospel) seçimi üzerine uzun ve yoğun tartışmalar yaşandı. Sonunda, Essene inanışları, Mitra felsefesi ve Yunan gnostisizminin bir tür bileşimi halinde yeni dinle ilgili ayrıntılar kesinleştirilirken, **Essene metinlerinin çoğu, tıpkı Yahuda'da olduğu gibi, İncil'den dışlandı.** Yalnızca bir tek metin kalmıştı eski yazmalar arasında (kısmen) sansürden kurtulabilen: Yuhanna'nın Vahyi.

Görüldüğü gibi, Yahudi kültürünün ezilen düşmanı ve kötülüğün simgesi Babil, en eski Hıristiyan metnine de damgasını vurmuş; Babil'in en büyük tanrısı Marduk, Hıristiyanlar için "Günlerin Sonu"nda ortaya çıkacak "Mesih Karşıtı"na dönmüştür. Tıpkı, Nietzsche'nin dediği gibi:

"Boyunduruk altına alınanlar, hangi içgüdüyle tanrılarını 'kendi başına iyi' durumuna indirmişlerse, aynı içgüdüyle, kendilerini boyunduruk altına alanların tanrılarının da iyi niyetini silip alırlar; efendilerinden, onların tanrısını şeytanlaştırarak öç alırlar."

Hıristiyan düşüncesinde 7, tıpkı 4 gibi, "tanrısal kusursuzluğun" simgesidir. Tanrı evreni ve insanı ilk 6 günde yaratmış ve yedinci günde dinlenmiştir. Buna karşılık 6, "eksik"tir; çünkü insanın rakamı olduğu ve insanın zaaflarını, hırslarını, yetersizliğini taşıdığı düşünülür. Bu durumda üç tane 6, yani "666", kimi Hıristiyan düşünürlere göre, insanın günahkarlığı yüzünden Mesih Karşıtı'nı simgelemektedir ve "bu sayı insanın sayısıdır" ifadesi de bunu vurgulamaktadır.

Marduk'u Beklerken

Eğer gerçekten Mayaların "bitiş günü" olan 23 Aralık 2012 tarihi, Nibiru/Marduk'un bir dahaki yörünge geçişine dikkat çekiyorsa, neler olmasını beklemeliyiz acaba? Buna yanıt vermek son derece güç. Milyonlarca yıldır gökyüzünde, güneşimiz çevresindeki turlarını sürdüren dev gezegenin son iki geçişinde dünya kültürünü derinden etkileyen olgulara yol açtığını biliyoruz. Büyük bir olasılıkla İ.Ö. 8.971 ve İ.Ö. 12,632 dolaylarına rastlamış olan daha önceki geçişleri de, son buzul çağının finali üzerinde etkili olmuştu. Ama önemli olan, bu kez neler yapacağı. Milyonlarca yıl içinde tamamladığı yüz binlerce tur sırasında, Kuiper Kuşağı'ndaki asteroidlerden başlayarak güneş sistemimizin içlerine dek, yoluna her çıkanı ezip geçen Marduk'un artık herhangi bir "göksel çarpışma"nın kahramanı olmayacağını, çünkü "yolunun temizlendiğini" söyleyebiliriz. Bu nedenle, daha dolaylı (ama yine de oldukça sarsıcı) etkiler yaratacaktır büyük olasılıkla.

Ne var ki, eğer bu kitapta ortaya koyduğumuz hesaplar doğruysa, Marduk'un bir önceki geçiş tarihi olan İ.Ö. 1649'da oldukça sarsıcı afetler görülmekle birlikte, yeryüzündeki yaşamı ve uygarlığı bütünüyle tehdit edecek denli büyük bir tehlike yaşanmadı.

Ama şunu akıldan çıkarmamakta yarar var: 3650 yıl önce eskiçağ kentlerini yerle bir eden depremlerin bu çağda aynı etkiyi yapmaları söz konusu değil. Artık kerpiç tuğlalarla yapılmış, temelsiz, barakaları andıran evlerde yaşamıyoruz; binalarımız büyük depremlere çok daha dayanıklı. Evet, yine de 7 büyüklüğünü aşan depremler büyük trajedilere yol açıyor ama "dünyanın sonu" nitelemesini hak edecek

afetler değil bunlar. Eğer gerçekten 2012 yılında böyle bir olasılıkla karşı karşıya kalacaksak, şu anda binalarımızı sağlamlaştırmak ve kentlerimizde (özellikle de denizlere kıyısı olan kentlerde) altyapıyla ilgili gerekli önlemleri almak için yeterince vaktimiz var demektir. Bütün mesele şu: Bunu becerebilecek miyiz, daha doğrusu buna "niyetli" miyiz? Yoksa birileri "Zaten dünyanın nüfusu da çok artmıştı, ölen ölür, kalan sağlar bizimdir" diye mi düşünüyor?

Sümer mitlerine göre Enlil, yaklaşan tufanın insanlara haber verilmemesini istemiş, onların bu afetler sırasında ölüp yok olmalarını yeğlemişti. **Şimdi de modern dünyanın "Enlilleri", 2012'de yaşanması muhtemel zincirleme depremler, volkan patlamaları ve tsunamilerle nüfusun "dünyanın besleyemeyeceği fazlalığının" yok olmasına göz yummaya mı karar verdiler.**

Hıristiyan kültüründe "İkinci Geliş" (Second Coming) adı altında sunulan ve inananlar arasında heyecanla beklenen olgunun gerçekleşme tarihi üzerine Yeni Ahit'te kesin bir veri sunulmaz; bunun yerine, gizemlerle ve bilmecelerle üzeri örtülmüş ipuçları sıralanır. Yine de, genel ve oldukça yaygın bir inanışa göre İsa "2000 yıl içinde" geri dönecektir ki bu düşünce "İkinci Geliş"in çoğu Hıristiyanın zihninde "İkinci bin yılın bitişi" ile çakışması sonucunu doğurmuştur.

Hıristiyan kültürü de Roma şemsiyesi altında Grek ağırlıklı bir editörlüğü Essene ve Mitra kültlerine uygularken, "Mesih'in İkinci Gelişi" motifini insanlık tarihinin bu en eski kaygısına yaslamak istemiştir. Ayrıntılarının Yuhanna'nın Vahyi'nde sunulduğunu gördüğümüz "Günlerin Sonu" ya da "Rabbin Günü" ile ilgili habercilik, Matta'nın kitabında üzeri şifrelerle örtülü biçimde çıkar karşımıza yine.

Kısacası Matta'nın kitabında İsa'nın ağzından sunulan şifre, "Günlerin Sonu" ile ilgili işaretin, "güney göklerinde Marduk'un ortaya çıkması"ndan başka bir şey olmadığını ortaya koyan, astronomik bir referanstır aslında. "Mesih'in İkinci Gelişi", bütünüyle Marduk'un geri dönüşüyle ilişkilendirilmekte, ancak net bir zaman verilmemektedir.

Burada, çok temel bir noktayı akıldan çıkarmamakta yarar var: Eskiçağ uygarlıklarının inanç dünyalarında, bütün zamana yayılan tek ve her yerde geçerli, homojen bir panteonun varlığı söz konusu değildir ve bir ülke topraklarının her yerinde, her dönemi kapsayacak homojen bir "din"in varlığı yalnızca bizim bugünkü değer yargılarımızın yarattığı bir yanılsamadır. Mısır ya da Mezopotamya inançlarından söz ederken, bugünün kurumlaşmış ve merkezi olarak örgütlenmiş

dinleri gibi bir “doktrin”i değil; zamana, mekana ve toplumsal ilişkilere göre değişen “iktidar mitleri”ni kastettiğimiz unutulmamalı.

Bütün bunlar, Marduk ile Ra’nın aynı tanrı olduğunu kuşkuya yer bırakmayacak biçimde kanıtlamaktadır. Üstelik Mısır metinlerinde, Ra’nın “Milyonlarca Yılın Gezegeni”ne ait olduğu da yazılıdır. Buradan yola çıkarak, Ra’nın o gezegene ait olmakla kalmayıp, bizzat ona adını veren tanrı olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bir başka deyişle Onuncu Gezegen Nibiru/Marduk’un Heliopolis teolojisinin oluştuğu eski dönemdeki Mısırlı adı, Ra’dır. Ne yazık ki, hiyeroglif metinleri ilk düzenleyen ve çevirenlerden biri olan Sir Wallis Budge’ın yaptığı bir yorum hatası, yüz yılı aşkın bir süre Ra’nın yanlış biçimde “Güneş Tanrısı” olarak sunulmasına yol açmış; onun simgesi olan kutsal “Kanatlı Disk” ise güneş olarak değerlendirilmiştir. Oysa Sitchin’in net biçimde ortaya koyduğu gibi Mezopotamya’dan Pers ülkesine ve Kenan’a dek bütün eskiçağ uygarlıklarında tanrısal değere sahip olan bu amblem, bütün kültürlerde bir tek göksel varlığı simgeler: Onuncu Gezegen.

Modern dünyada “Hiksos” avı

Dünyanın dört yanındaki eskiçağ kültürlerinin şifrelenmiş kozmolojileri, hep iki şeyin altını çiziyor: Venüs-Marduk kültü ve dünyanın son derece sıra dışı bir dönemini işaretleyen yaklaşık 2010 yılı dolayları. Mayalar, büyük bir kesinlikle 2012’yi işaret ediyorlar; Dendera haritası yaklaşık aynı tarihe dikkat çekiyor; Yahudi “milenyumları” nın bitişinin aslında 2000 dolaylarına rastlaması gerektiği ileri sürülüyor; dünyanın değişik yerlerindeki kimi Hıristiyanlar, Mesih’in 2000’den sonra ortaya çıkacağına ilişkin inançlarını sürdürüyorlar; bilim adamları güneş sistemimizde dev bir Onuncu Gezegen’in varlığından söz ediyorlar ve biz de, Mezopotamya kültürlerine damgasını vurmuş Nibiru/Marduk’un yörünge süresinin 3661 yıl olduğunu ve son geçişini İ.Ö. 1649 dolayında gerçekleştirdiğinden dolayı 2012 yılında geri döneceğini söylüyoruz. Bütün bunlar, ortodoks bilimin inatla savunduğu gibi yalnızca “düşgücü geniş birilerinin fantezileri” olabilir mi? Eskiçağ kültürlerinin kozmolojileri, “cahil ve batıl inançlı” atalarımızın uydurduğu “masallardan” mı ibarettir?

Hiç sanmıyorum**. Modern dünyanın "elit" yöneticileri, yani yüz yılı aşkın bir süredir küresel iktidarı bütünüyle ellerine geçirmiş olan uluslararası büyük şirketler imparatorluğu, her şeyi olduğu gibi, bilimi de denetimi altında tutuyor ve tıpkı eskiçağ rahip/krallarının yaptığı gibi, elde edilen bulguları kitlelere "filtreden geçirip" sunarken, birçok "ayrıntı"yı kendine saklıyor. Son elli yılın en heyecan verici girişimi olan "uzay çalışmaları", medyada sunulduğu gibi insanlık adına ve bilim heyecanıyla değil, "Küresel Elit" in imparatorluğunu sağlamlaştırmak adına yürütülüyor.**

1999 yılının Ağustos ayında, "Satürn'ün halkalarını inceleme" amacını taşıdığı söylenen Cassini adlı uzay aracı, "enerji ihtiyacını karşılamak üzere" 30 kilo plutonyumla birlikte uzaya yollandı. Bağımsız bilim adamları bunun bir "nükleer tehlike" olduğuna dikkat çekerek protesto gösterileri düzenlediler; ne var ki Cassini, mükemmel bir zamanlamayla yollanmıştı: Dünya medyası bütün dikkatini 11 Ağustos'taki "Milenyumun son güneş tutulması" na çevirmişken, bilim adamlarının sesleri gürültü arasında boğuldu ve uzay aracı sessiz sedasız "küçük bir gezegeni havaya uçurabilecek" miktarda nükleer yükle Satürn'e doğru yola çıktı. İyi ama niçin ve en önemlisi, kime karşı?

Onuncu Gezegen'in üzerinde, Sitchin'in iddia ettiği gibi güçlü ve çok ileri bir "Anunnaki" uygarlığının yaşayıp yaşamadığını bilemiyoruz; şu an için birinci meselemiz de bu gezegende birilerinin olup olmadığından önce, onun dünyamızın yakınından ne zaman geçeceği. Eskiçağ toplumlarının mitolojilerinde anlatılan kimi olayların "gerçek uzaylı ziyaretleri" nden izler taşıyor olabileceğini asla göz ardı etmiyorum.

Mars'a gönderilen son yedi uzay aracından beşi, gizemli biçimde kayboldu. Bunlardan birinin, Sovyetler Birliği'nce 1988 Temmuz'unda yollanan Phobos 2'nin, bağlantı kopmadan önce yolladığı son resimde, üzerine doğru ilerleyen "puro biçiminde" dev bir gölge görülüyordu. Şimdiyse, bir yandan Cassini nükleer yakıtıyla Satürn'e doğru ilerlerken, bir yandan da NASA'nın yapısı "militarize" hale getiriliyor ve halka açıklanan bilgiler iyice daraltılmış süzgeçlerden geçirilirken, uzaya "nokta atışı yapabilecek" dev nükleer silahlar yerleştiriliyor. Bütün bunlar kimin için? Yoksa bir bildikleri mi var "kapalı kapılar ardında" oturan birilerinin?

Ünlü gökbilimci Patrick Moore'un da dediği gibi, "Gezegen X oralarda bir yerde". Üstelik, hızla bize doğru yaklaşıyor. Belki 2010, belki

2012'de büyük olasılıkla ortaya çıkacak. Bundan önceki iki yörünge geçişinde yeryüzünde ciddi sorunlar yarattığını biliyoruz bu gezegenin; bu geçişinde neler olacağı üzerineyse fikir yürütmek çok zor. Bilgisiz hale getirilme (disinformation) ve yanlış bilgilendirilme (misinformation) ilkeleri üzerinde kurulu Küresel Elit İmparatorluğu'nun bu gezegendeki sıradan insanları, figüranları olarak, elimizden şu aşamada başka bir şey gelmiyor ve Beckett'in Godot'suna nazire yaparcasına, Marduk'u bekliyoruz.

Yahve adının Mısırlı orijini

Babil Sürgünü sonrasında, evrenin yaratılışını da içerecek biçimde yeniden derlenen kutsal yazmalar, bu adın içeriğine ilişkin dikkat çekici bir açıklamayı da içermeye başlamıştı: sesli harf kullanmayan ve yalnızca sessizlerle dili kayda geçiren İbrani alfabesinde YHVH harfleriyle vurgulanıyordu Tanrının adı.

Musa ilk kez karşılaştığı Tanrıya adını sormuş ve "Ben, ben olanım" ya da "Ben neysem oyum" yanıtını almıştı. Söz konusu ifadedeki sözcüklerin ibrani dilindeki baş harfleri de bu dört harfi içeriyordu. İlahiyat uzmanlarına göre İbrani din adamları bu dört sessiz harfin okunuşuyla ilgili olarak da zaman içinde bir yöntem önermişler ve "Efendimiz" ya da "Yüce Tanrım" anlamına gelen "Adonai" sözcüğünün sesli harflerine dikkat çekmişlerdi. Bu durumda Tanrının adı, "Yahova" olarak okunmalıydı.

Ne var ki, belirsiz bir nokta kalıyordu Tanrıya verilen bu adda: İbrani dilinin yapısı içinde Yahova, anlamlı bir sözcük değildi ve aslında zaten bir cümledeki dört sözcüğün baş harflerinden oluşuyordu. Buna karşın, böylesi bir "akrostiş"in ne zaman kimin tarafından ilk kez belirlendiği bilinmemekle birlikte, Yahve ya da Yahova adının oldukça eski bir tarihte benimsenerek kullanıldığı, hatta kimi durumlarda ilk hece alınarak kısaltılmak üzere "Yah" biçiminde okunduğu kesindi: O kadar ki, bazı isimlerde "El" ile biten ekler "Yah" olarak değiştirilmişti. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de, Yusuf adıydı: Yosif-El, bilinmeyen bir zamandan beri Yosif-Yah olarak da kullanılıyordu.

Mısır'da, Yunan ve Roma'da olduğu gibi nispeten düzenli bir panteon yapısının söz konusu olmadığından ve belli dönemlere ya da bölgelere yayılan farklı teolojilerin değişik zaman dilimlerinde baskın çıktığından söz etmiştik: Memphis

teolojisi, Heliopolis (Annu) teolojisi gibi. Bu durumda, söz konusu sistemler içinde yer bulmamakla birlikte, farklı bölgelerde ya da farklı dönemlerde tapınılan, ancak bazıları zaman içinde unutulan tanrıların varlığından da söz edilebiliyordu. Bunlar arasında biri var ki, şu an üzerinde yoğunlaştığımız soruya oldukça ilginç biçimde ışık tutabilir: **Işık Tanrısı "Yahu".**

Sir Wallis Budge'ın Mısır diline ait eski çalışmalarında karşımıza çıkan, belki biraz da gölgede kalmış gibi görünen bir isim Yahu. Hakkında fazla bilgi olmamakla birlikte, "Işığın Tanrısı" olarak anılıyor Ölüler Kitabı'nda. Diğer yandan, modern Mısır dili çalışmalarının öncülerinden James Allen'ın yapıtlarında da rastladığımız, fonetik olarak oldukça benzer bir sözcük daha var ki oldukça anlamlı bir yerlere varmamızı sağlayabilir: "Yah", yani Ay. Üstelik bu sözcük, Ay ile bağlantılı düşünülen Thoth için de kullanılıyor.

Yine Mısır dilinden bir başka ilginç sözcüğü "Yahu" ya da "Yah" adına eklediğimizde, bir hayli dikkat çekici bir benzerlik yakalıyoruz. Eski dilde "Va" ya da "Ua" sözcüğü, fazlasıyla dinsel motiflerle yüklü bir anlama sahip: "Bir ve Tek olan". Bu niteleme, çoğu kez tanrı adlarıyla birlikte kullanılıyor. Bu durumda, sözcüğü "Yahu-Va" olarak Mısır dilinde yeniden yazdığımızda, "Bir ve Tek olan Işık Tanrısı" gibi son derece çarpıcı bir anlam kazanıyor. Acaba İbrani dilinde bir anlama sahip olmayan ve dört kutsal harfin oluşturduğu akrostiş olarak düşünülen Yahova adının Mısırlı orijinine ulaşmış olabilir miyiz? Bir başka deyişle Musa (ya da İbranileri Mısır'dan uzaklaştıran lider) "Ben, ben olanım" diyen bir tanrının cümlesindeki sözcüklerin baş harflerinden değil de, zaten var olan Mısırca bir isimden, yani "Bir ve Tek olan Işık Tanrısı Yahu-Va"dan yararlanmış olabilir mi halkına Tanrı'yı anlatırken?

2012: MARDUK'LA RANDEVU -Burak ELDEM
(2.aaskı-İnkılâp Yayınevi)